

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. liepos 27 d.*

Sujungtose bylose T-49/02–T-51/02

Brasserie nationale SA (buv. Brasseries Funck-Bricher ir Bofferding), įsteigta Bascharage (Liuksemburgas), atstovaujama advokatų A. Carnelutti ir L. Schiltz, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Brasserie Jules Simon et Cie SCS, įsteigta Wiltz (Liuksemburgas), atstovaujama advokatų A. Carnelutti ir J. Mosar,

Brasserie Battin SNC, įsteigta Esch-sur-Alzette (Liuksemburgas), atstovaujama advokatų A. Carnelutti ir M. Santini,

ieškovės,

* Proceso kalba: prancūzų.

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą W. Wils ir A. Bouquet, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl prašymo, pirma, panaikinti 2001 m. gruodžio 5 d. Komisijos sprendimo 2002/759/EB dėl EB sutarties 81 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/37.800/F3 – Liuksemburgo alaus daryklos) (OL L 253, 2002, p. 21) 1 straipsnį tiek, kiek jis susijęs su ieškovėmis, ir, antra, prašymo visų pirma panaikinti šio sprendimo 2 straipsnį, nustatantį baudas ieškovėms, o neįvykdžius pastarojo reikalavimo ženkliai sumažinti minėtų baudų dydžius,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas A. W. H. Meij, teisėjai N. J. Forwood ir I. Pelikánová,

posėdžio sekretorius I. Natsinas, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. kovo 16 d. posėdžiui,

prima ši

Sprendimą

Faktai

- 1 Šios bylos susijusios su 2001 m. gruodžio 5 d. Komisijos sprendimu 2002/759/EB dėl EB sutarties 81 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/37.800/F3 – Liuksemburgo alaus daryklos) (OL L 253, 2002, p. 21, toliau – Sprendimas).
- 2 Sprendimas buvo priimtas dėl 1985 m. spalio 8 d. sutarties (toliau – Sutartis), kurią pasirašė penkios Liuksemburgo alaus daryklos (toliau – šalys), t. y. *Brasserie nationale* (toliau - *Brasserie nationale*), *Brasserie Jules Simon et Cie*, buvusi *Brasserie de Wiltz* (toliau - *Wiltz*), *Brasserie Battin* (toliau – *Battin*; toliau visos bendrai - ieškovės), *Brasserie de Diekirch* (toliau - *Diekirch*) ir galiausia *Brasseries Réunies de Luxembourg Mousel et Clausen* (toliau - *Mousel*).
- 3 1999 m. *Interbrew SA* (toliau – *Interbrew*) įsigijo *Mousel* ir *Diekirch*. 2000 m. liepos mėn. *Diekirch* tapo *Mousel* dukterine įmone. Todėl *Mousel* pavadinimas buvo pakeistas į *Brasserie de Luxembourg Mousel-Diekirch* (toliau – *Brasserie de Luxembourg*).

4 Sprendime *Brasserie nationale* yra nurodyta kaip *Brasserie nationale – Bofferding*, sutrumpintai – *Bofferding*. Tačiau posėdžio metu jos advokatas patvirtino, kad abu šie pavadinimai reiškia tą patį teisės subjektą. Toliau tekste ji bus įvardijama kaip *Brasserie nationale*.

5 Sutarties 1 straipsnis įtvirtina:

„Šios sutarties tikslas – užkirsti kelią Didžiojoje Hercogystėje galintiems kilti ginčams dėl susitarimų dėl alaus tiekimo, vadinamųjų „sąlygų dėl alaus“, laikymosi ir abipusio užtikrinimo, nesvarbu, ar (tokia sąlyga) nustatyta atskirai, ar yra įtvirtinta bet kurioje kitoje sutartyje ar kitame susitarime <...> ar išspręsti šiuos ginčus.“

6 Sutarties 2 straipsnis nustato:

„Sąlyga dėl alaus yra laikoma kiekviena raštu sudaryta sutartis, nesvarbu, kokia jos teisinė galia ir (arba) galiojimo trukmė ir (arba) galimybė ja remtis, kuria viena iš susitariančių alaus daryklų susitarė su pilstomu alumi prekiaujančiu mažmenininku, kad pastarasis pirs tik (jos) pagamintą liuksemburgietišką alų arba turinčios licenciją Liuksemburgo alaus daryklos pagamintą ir (arba) Liuksemburgo alaus daryklos parduodamą alų, šiai sąlygai galiojant nustatytą laikotarpį ir (arba) nustatytam alaus kiekiui <...>“.

7 Pagal Sutarties 4 straipsnį:

„Žemiau pasirašiusios alaus daryklos pačios neparduoda ir įsipareigoja savo platintojams griežtai uždrausti bet kokį alaus pardavimą mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietose, kurios pagal šios Sutarties nuostatas priskirtos kitoms šią Sutartį pasirašiusioms alaus darykloms.

Platintojui pakartotinai pažeidus šią nuostatą, imamasi tokių veiksmų:

Susitariančioji alaus darykla konstatuoja, kad jos klientas parduoda konkuruojančios alaus daryklos alų ir, esant reikalui, informuoja jį apie tiekimo sutartį. Taip pat ji praneša apie šią sutartį platintojui ir jį įspėja, kad nutrauktų bet kokį alaus tiekimą. Kartu ji konkuruojančios alaus daryklos paprašo iškviesti savo platintoją ir tinkamu būdu jo pareikalauti nutraukti bet kokį alaus tiekimą klientui, kuris yra sudaręs sutartį su kita alaus darykla, tam, kad būtų išvengta bet kokio konkuruojančios alaus daryklos bendrininkavimo jos platintojui atliekant šiuos veiksmus <...>“.

8 Sutarties 5 straipsnis numato:

„Kiekviena susitariančioji alaus darykla prieš sudarydama tiekimo sutartį ir (arba) prieš tiekdamą alų pilstomu alumi prekiaujančiam mažmenininkui, kuriam alų anksčiau tiekdamo kita alaus darykla, įsipareigoja iš anksto pastarosios pasiteirauti, ar nėra jos naudai nustatytos „sąlygos dėl alaus“.

Šis rašytinis prašymas suteikti informaciją nusiunčiamas kitai alaus daryklai, kuri privalo suteikti informaciją, esant būtinybei, pridėjus ją patvirtinančius dokumentus, leidžiančius konstatuoti, ar yra nustatyta „sąlyga dėl alaus“ <...>. Šio prašymo suteikti informaciją kopija gali būti nusiųsta Liuksemburgo aludarių federacijos direktoriui.“

9 Sutarties 6 ir 7 straipsniai numato sankcijas už 4 arba 5 straipsnių pažeidimą. 8–10 straipsniai nustato sutaikinimo, arbitražo ir konsultavimosi procedūras. 11 straipsnis numato galimybę nutraukti Sutartį užsienio bendrovei perėmus valdymą arba bendradarbiavimo su užsienio alaus darykla atveju. Galiausiai 12 straipsnis įtvirtina, kad Sutartis yra sudaryta neterminuotam laikotarpiui, o įspėjimo apie nutraukimą terminas yra dvylika mėnesių.

10 Sutartis yra papildyta taip pat 1985 m. spalio 8 d. pasirašyta ketinimų deklaracija (toliau – Ketinimų deklaracija dėl *Battin*), kurioje nurodyta:

„(*Battin*) pagal šiuo metu taikomas platinimo tvarką ir taisykles platindama savo koncesijos suteikėjo *Bitburger Brauerei Th. Simon*, VFR, alų nepažeidžia (Sutarties) 2 straipsnio.

Jeigu ateityje pakeitus šio platinimo tvarką ir taisykles arba ženkliai padidėjus kiekiui sutriktų dabartinė platinimo pusiausvyra <...>, (Sutartis) (*Battin*) atžvilgiu galės būti nutraukta bet kuriuo metu.“

- 11 Sutartis dar buvo papildyta 1986 m. gruodžio 2 d. Liuksemburgo aludarių federacijos (toliau — FBL) posėdžio metu pasirašyta ketinimų deklaracija (toliau – Ketinimų deklaracija dėl užsienio alaus daryklų), numatančia:

„Sutartį pasirašiusios alaus daryklos pareiškia, kad ieškodamos klientų ir sudarydamos susitarimus dėl tiekimo jos teiks pirmenybę Liuksemburgo alaus darykloms tuo atveju, kai sudariusios sutartį alaus daryklos turimi rašytiniai dokumentai leidžia daryti išvadą, jog vienas iš jos klientų, nepaisant (aplinkybės), kad jis su viena iš jų yra sudaręs tiekimo sutartį, kuriai taikoma (Sutartis), bandomas pervilioti ir jau ruošiasi sudaryti tiekimo sutartį su užsienio alaus darykla.“

Tuo atveju, kai viena iš Liuksemburgo alaus daryklų galėjo sudaryti tiekimo sutartį su ankstesniu alaus daryklos, kuri jai raštu patvirtino pirmenybę perimti klientą, klientu, pirmoji alaus darykla pirmai progai pasitaikius įsipareigoja šiai alaus daryklai pasiūlyti perimti vieną iš panašioje padėtyje esančių savo klientų.“

Ginčijamas sprendimas

- 12 Sprendime teigiama, kad Sutarties tikslas buvo, pirma, išsaugoti atitinkamus šalių klientus Liuksemburgo vadinamajame „Horeca“ (viešbučiai, restoranai, kavinės), sektoriuje ir, antra, sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į šį sektorių (47–73 konstatuojamosios dalys).

13 Be to, tvirtinama, kad Sutartis galėjo smarkiai apriboti konkurenciją šiame sektoriuje ir smarkiai paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą. Todėl nuspręsta, kad sudarydamos Sutartį šalys pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalį (74–85 konstatuojamosios dalys).

14 Sprendime nurodyta, kad pagal tuo metu taikyto 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 15 straipsnio 2 dalį pažeidimas buvo padarytas tyčia (89–90 konstatuojamosios dalys).

15 Sprendimo 1 straipsnyje teigiama:

„Sudarydamos susitarimą, kurio tikslas – išsaugoti atitinkamus savo klientus Liuksemburgo Horeca sektoriuje ir sudaryti kliūtis užsienio aludariams patekti į šį sektorių, (šalys) pažeidė (EB) 81 straipsnio 1 dalį.

Pažeidimas tęsėsi nuo 1985 m. spalio mėn. iki 2000 m. vasario mėnesio.“

16 Sprendimo 2 straipsniu skiriama 400 000 eurų bauda *Brasserie nationale* ir 24 000 eurų baudos *Wiltz* ir *Battin*.

Procesas

- 17 2002 m. vasario 26 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje pateiktais trimis pareiškimais ieškovės pareiškė šiuos ieškinius.
- 18 2002 m. lapkričio 25 d. užbaigta rašytinė proceso dalis.
- 19 Išklausęs šalis šiuo klausimu, antrosios kolegijos pirmininkas, remdamasis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 50 straipsniu, 2005 m. vasario 15 d. priėmė nutartį sujungti šias bylas, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir primamas galutinis sprendimas.
- 20 Antrosios kolegijos pirmininkui negalint dalyvauti šių bylų nagrinėjime, Pirmosios instancijos teismo pirmininkas, remdamasis Procedūros reglamento 32 straipsnio 3 dalimi, 2005 m. vasario 22 d. paskyrė į kolegiją teisėją N. J. Forwood.

Šalių reikalavimai

- 21 Kiekvienoje byloje atitinkama ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti Sprendimo 1 straipsnį tiek, kiek jis nustato, kad ieškovė pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalį;

- panaikinti bet kuriuo atveju Sprendimo 2 straipsnį tiek, kiek juo paskiriama bauda ieškovei, o nepatenkinus šio reikalavimo, ženkliai sumažinti baudos dydį;
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

22 Kiekvienoje byloje Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

- atmesti ieškinį;
- priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

23 Kiekvienoje byloje atitinkama ieškovė nurodo du ieškinio pagrindus dėl, pirma, EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo ir; antra, Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies ir EB 253 straipsnyje įtvirtintos pareigos motyvuoti pažeidimo.

1. Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimu

24 Pirmąjį ieškinio pagrindą sudaro penkios dalys, kuriomis ieškovės kaltina Komisiją, kad: pirma, vertindama Sutarties tikslą ji nepakankamai atsižvelgė į Sutarties

pasirašymo aplinkybes, antra, kad ji nustatė, jog Sutartis taikoma nesant „sąlygos dėl alaus“, trečia, kad ji kvalifikavo Sutartį kaip klientų išsaugojimo susitarimą ir todėl Sutartį dėl jos tikslo laikė antikonkurencine, ketvirta, kad ji nusprendė, jog Sutartimi buvo siekiama sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių, ir, penkta, kad ji nustatė, jog Sutartis darė didelį poveikį konkurencijai.

- 25 Šiuo atžvilgiu pastebėtina, kad pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis yra susijusi su Komisijos nurodytu pirmu konkurenciją ribojančiu tikslu, t. y. atitinkamų šalių klientų Liuksemburgo Horeca sektoriuje išsaugojimu, o šio ieškinio pagrindo ketvirta dalis yra susijusi su Komisijos nurodytu antru konkurenciją ribojančiu tikslu, t. y. kliūčių užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių sudarymu. Pirmojo ieškinio pagrindo pirmoje dalyje nurodoma, kad Sutarties tikslo vertinimas nemotyvuotas.
- 26 Iš to reikia daryti išvadą, kad pirmojo ieškinio pagrindo trečia, ketvirta ir pirma dalys yra susijusios su Sutarties tikslo vertinimu. Todėl jas reikia nagrinėti kartu.

Dėl Sutarties tikslo vertinimo (pirmojo ieškinio pagrindo trečia, ketvirta ir pirma dalys)

Ginčijamas sprendimas

- 27 Sprendime pirmiausia buvo priminta, kad remiantis 1986 m. spalio 7 d. FBL posėdžio protokolu, iš dalies pakeistu 1986 m. gruodžio 2 d. FBL posėdžio

protokolu, šalys susitarė „sąlygos dėl alaus“ sąvoką aiškinti plačiau nei numatyta Sutarties 2 straipsnyje. 1986 m. spalio 7 d. protokolą (9 konstatuojamoji dalis) įtvirtina:

„Susitarta, kad „sąlyga dėl alaus“ pripažįstami ir jai prilyginami:

- veikla, kuri susideda iš nuomos sutarties sudarymo ir dalyvavimo finansuojant kavinės įrangą, aiškiai nenurodant „sąlygos dėl alaus“, pavyzdžiui, alaus darykla X išsinuomoja pastatą ir iš dalies finansuoja pastato įrengimą pagal jo paskirtį, bet nesudaro arba jai nepavyksta sudaryti susitarimo su savininku,
- atvejai, kai alaus darykla perima teisę prekiauti alkoholiniais gėrimais (licenciją, suteikiančią teisę prekiauti alkoholiniais gėrimais), aiškiai nenurodant „sąlygos dėl alaus“.

Šie du išaiškinimai sudaro šios srities nuostatų sudėtinę dalį.“

- 28 Sprendime teigiama, kad šis išaiškinimas yra patvirtintas 1991 m. spalio 23 d. laišku, kurį *Wiltz* išsiuntė FBL, pagal kurį (9 konstatuojamoji dalis):

„Aludariai susitaria, kad „sąlyga dėl alaus“ pripažįstami ir jai prilyginami:

- nuomos sutarties sudarymas;

— atvejai, kai alaus darykla suteikia teisę prekiauti alkoholiniais gėrimais, nesvarbu, koku pagrindu.“

29 Dėl teisinio Sutarties tikslo vertinimo Sprendime nurodoma (47 konstatuojamoji dalis):

„Pirmiausia Sutartimi siekiama riboti konkurenciją tarp Sutartį pasirašiusių alaus daryklų išsaugant jų klientus Liuksemburgo *Horeca* sektoriuje. Tai išplaukia iš Sutarties 4 ir 5 straipsnių bei 6 ir 7 straipsnių, kurie numato sankcijas už šių nuostatų pažeidimą (48–66 konstatuojamosios dalys). Be to, Sutartimi siekiama sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo *Horeca* sektorių. Šis antras konkurenciją ribojantis tikslas ypač matyti iš antrosios deklaracijos, pridėtos prie Sutarties (67–73 konstatuojamosios dalys).“

30 Dėl pirmo konkurenciją ribojančio tikslo teigiama, kad Sutarties 4 straipsnis kiekvienai Sutartį pasirašiusiai alaus daryklai ir jos platintojams draudė tiekti alų į kitoms Liuksemburgo alaus darykloms priskirtas mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietas. Pagal Sprendimą šis draudimas buvo taikomas trimis atvejais, t. y. nesant tiekimo sutarties arba „sąlygos dėl alaus“, kai „sąlyga dėl alaus“ yra negaliojanti arba negalima ja remtis ir kai „sąlyga dėl alaus“ yra galiojanti, ir kiekvienu iš šių atvejų buvo nustatytas konkurencijos ribojimas. Sprendime nurodyta, kad kiekvienu iš šių atvejų netgi Sutarties tikslas buvo ribojantis konkurenciją (48 konstatuojamoji dalis).

31 Dėl pirmo atvejo nurodoma, kad jei alaus darykla finansuodavo įrangą arba gaudavo teisę prekiauti alkoholiniais gėrimais, bet su pilstomu alumi prekiaujančiu mažmenininku nesudarydavo sutarties arba jam nenustatydavo išimtinio pirkimo

sąlygos, Sutarties 4 straipsnis šiam pilstomu alumi prekiaujančiam mažmenininkui draudė įsigyti alaus kitose Liuksemburgo alaus daryklose, o taip, pirma, pirmoji alaus darykla išsaugodavo savo klientus ir, antra, buvo ribojama pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko ir trečiųjų alaus daryklų veiksmų laisvė (50 konstatuojamoji dalis).

32 Dėl antro atvejo pažymėtina, kad Sutartis nustatė didesnius apribojimus nei įstatymai, nes ji įpareigojo šalis laikytis „sąlygų dėl alaus“, kurios negaliojo arba kuriomis nebuvo galima remtis, pavyzdžiui, dėl to, kad alaus darykla pažeidė sutartinius įsipareigojimus pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko atžvilgiu. Taigi šalys apribojo savo veiksmų laisvę ir nustatė sau pranašumą, susijusių su klientų išsaugojimu ir teisiniu saugumu, kurių jos nebūtų įgijusios normaliomis konkurencijos sąlygomis. Pridurtina, kad Liuksemburgo teismų praktika dėl sutarčių negaliojimo nenustačius kainos ar kiekio nebeegzistuoja nuo 1996 m. kovo mėn., bet šalys tuomet nenutraukė Sutarties galiojimo. Be to, pagal Sprendimą formuluotė „nesvarbu, kokia jos teisinė galia ir (arba) galiojimo trukmė, ir (arba) galimybė ja remtis“, išplėtė 4 straipsnio esančios garantijos taikymą negaliojančioms sutartims arba toms, kuriomis negalima remtis, kitais nei kainos arba kiekio nenustatymas pagrindais (52–55 konstatuojamosios dalys).

33 Dėl trečio atvejo, Sprendimas pirmiausia konstatuoja, kad Sutarties 4 straipsnis draudžia „bet kokią alaus pardavimą mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietoje, kurios <...> priskirtos kitoms šią Sutartį pasirašiusioms alaus darykloms“, o 1983 m. birželio 22 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 1984/83 dėl (EB) (81) straipsnio 3 dalies taikymo susitarimų dėl išimtinio pirkimo rūšims (OL L 173, p. 5), paskutinį kartą iš dalies pakeisto 1997 m. liepos 30 d. Komisijos reglamentu Nr. 1582/97 (OL L 214, p. 27), 7 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta pareiga apsiribojo tik tos pačios rūšies, kokią tiekia susitariančioji alaus darykla, alumi. Antra, Sutartis draudžia tiekti alų mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietai, kuri priskirta kitai šaliai, o civilinės teisės nustatyta sankcija už tokį tiekimą, kaip teigia pačios šalys, yra tik nuostolių atlyginimas. Tačiau dėl įvairių priežasčių egzistuoja galimybė, kad pilstomu alumi prekiaujantis mažmenininkas pageidautų nutraukti sutartį prisiimdamas finansines pasekmes. Taigi Sutartis šią mažmenininkų pasirinkimo galimybę padarė neįmanomą ir siekė išsaugoti neefektyvius santykius (56–58 konstatuojamosios dalys).

- 34 Be to, Sprendime nurodoma, jog konkurencijos ribojimas, kurį lemia Sutarties tikslas, pirmiausia išplaukia iš šalių neginčytos aplinkybės, kad Sutartis buvo taikoma net nesant tiekimo sutarties ar „sąlygos dėl alaus“, ir todėl ji negalėjo būti jokio ginčo objektu (59 konstatuojamoji dalis).
- 35 Antra, reikia priminti, kad dar prieš šią Sutartį Liuksemburgo alaus daryklos jau buvo sudariusios daugelį kitų susitarimų, pavyzdžiui, 1966 m. rugsėjo 1 d. sutartį, siejančią visas Sutartį pasirašiusias alaus daryklas, bei 1975 m. birželio 13 d. ir 1983 m. balandžio 28 d. sutartį, kurių šalimis buvo *Brasserie nationale* ir *Mousel*. Šie ankstesni susitarimai Sutartį pasirašiusias alaus daryklas jau buvo įpareigoję griežtai gerbti atitinkamus viena kitos klientus, nesiremdami sąlyga dėl išimtinio pirkimo ir nenurodydami net menkiausias su teisiniu saugumu susijusias problemas. Sprendime teigiama, kad Sutarties negalima aiškinti visiškai neatsižvelgiant į šias istorines aplinkybes, keliančias abejonę dėl šalių Sutarties sudarymui pateisinti nurodyto argumento dėl teisinio saugumo (60 konstatuojamoji dalis).
- 36 Trečia, nurodyta, kad Sutarties tikslo vertinimas nepriklauso nuo subjektyvių šalių ketinimų, nes jis akivaizdžiai riboja ar iškreipia konkurenciją (61 konstatuojamoji dalis).
- 37 Ketvirta, dėl šalių nurodytos problemos dėl teisinio saugumo Komisija pabrėžė, kad pagal taikomas nacionalinės civilinės teisės nuostatas, šio pobūdžio problema yra susijusi su įvairiomis sutartimis skirtinguose pramonės sektoriuose ir skirtingose valstybėse narėse ir yra komercinės rizikos, kuriai išvengti kiekviena įmonė turi ieškoti savarankiškų būdų, dalis. Remiantis Sprendimu, ši problema „nepateisina kartelio, iš kurio gauna naudos tik nacionalinės įmonės“ ir „nenusipelno išimties“ EB 81 straipsnio 1 dalies atžvilgiu (62 konstatuojamoji dalis).

- 38 Be to, Sprendime teigiama, kad FBL direktorius aiškiai pripažino, jog teisiniu požiūriu Sutartis negalioja, 1996 m. kovo 19 d. *Brasserie nationale* ir *Diekirch* taikinimo susitikimo metu pareiškdamas, kad „net jei tarp alaus daryklų nustatytos (taisyklės) neturi teisinės galios, išlieka ir vyrauja joms suteikta esmė“ (63 konstatuojamoji dalis).
- 39 Galiausia Sprendime nurodoma, jog Sutarties 5 straipsnis sustiprina iš 4 straipsnio išplaukiantį konkurencijos ribojimą, užtikrindamas jo veiksmingą taikymą, ir kad 6 ir 7 straipsniai sustiprina 4 ir 5 straipsniais įtvirtintas pareigas ir numato griežtesnes nei civilinėje teisėje sankcijas (64–66 konstatuojamosios dalys).
- 40 Dėl antro konkurenciją ribojančio tikslo, t. y. sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių, Sprendime nurodyta, jog Ketinimų deklaracija dėl užsienio alaus daryklų numato konsultavimąsi tarp šalių tam, kad pirmenybė perimant klientus būtų teikiama vienai iš „Liuksemburgo alaus daryklų“, o tada, jei tai būtų sėkmingai įgyvendinta, numatytas kompensacinis mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietų mainų mechanizmas tarp dviejų susitariančių šalių. Šį tikslą patvirtina tai, kad per anksčiau nurodytą 1996 m. kovo 19 d. *Brasserie nationale* ir *Diekirch* taikinimo susitikimą FBL direktorius pareiškė, kad „buvo siekta išvengti <...> masiško užsienio alaus daryklų atėjimo į (jų) rinką“. Nors ši pastaba neįpareigoja šalių, vis dėlto į ją reikėtų atsižvelgti aiškinant Sutartį, nes ji buvo pasakyta per susitikimą dėl minėtos Sutarties taikymo. Remiantis Sprendimu, šis antras konkurenciją ribojantis tikslas negali būti atskirtas nuo pirmo, nes užsienio alaus daryklų patekimo į Liuksemburgo rinką ribojimas padėjo išsaugoti santykių tarp šalių stabilumą. Ketinimų deklaracija dėl *Battin* buvo siekiama išsaugoti „dabartinę platinimo pusiausvyrą“, o tai parodo, kad šalys manė, jog egzistuoja atitinkama pusiausvyra, kurią verta išsaugoti. Galiausia Sprendime teigiama, kad Sutarties 11 straipsnis numato galimybę ją nutraukti kitos susitariančios alaus daryklos, bendradarbiaujančios su užsienio alaus darykla, atžvilgiu (67–73 konstatuojamosios dalys).

Šalių argumentai

— Dėl tariamai klaidingo vertinimo, kad Sutarties tikslas – išsaugoti klientus (pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis)

- 41 Ieškovės kaltina Komisiją, kad ji nusprendė, jog Sutartis yra klientų išsaugojimo susitarimas ir todėl dėl savo tikslo yra antikonkurencinė.
- 42 Iš tiesų, ieškovių teigimu, vienintelis Sutarties tikslas buvo užtikrinti, kad būtų laikomasi pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko ir alaus daryklos susitarų ir sutartyje įtvirtintų išimtinių teisių, dėl kurių Teisingumo Teismas nusprendė, kad jų tikslas nėra antikonkurencinis (1991 m. vasario 28 d. Sprendimas *Delimitis*, C-234/89, Rink. p. I-935). *Brasserie nationale* priduria, kad šis tikslas išplaukia kiekvienu Sprendime nagrinėtu atveju, kai buvo nurodoma Sutartis.
- 43 Dėl teiginio, jog iš Sutarties galėjo turėti naudos tik nacionalinės alaus daryklos (Sprendimo 62 konstatuojamoji dalis), ieškovės tvirtina, kad Sutartį galėjo pasirašyti visos alaus daryklos, vykdančios veiklą Liuksemburge. Jos priduria, kad *Interbrew* priduria, kad *Interbrew Mousel* ir *Diekirch*, jos nebuvo pašalintos iš dalyvavimo šioje Sutartyje.
- 44 Ieškovių teigimu, Sutarties 5 straipsnyje numatyta pasikeitimo informacija sistema leido jos taikymo sritį apriboti rašytinėmis „sąlygomis dėl alaus“. Perduotoje sutarties kopijoje komerciniu atžvilgiu jautri informacija buvo paslėpta. *Brasserie nationale* priduria, kad Sutarties 4 straipsnis tik išreiškia šalių įsipareigojimą nepažeisti išimtinių teisių. O čia naudojami žodžiai „priskirta vieta“ paprasčiausiai reiškia

„susijęs“ su alaus darykla „sąlygos dėl alaus“ pagrindu, o tai patvirtina šio straipsnio trečioji pastraipa.

45 Dėl Sprendimo 60 konstatuojamoje dalyje nurodytų prieš pasirašant Sutartį sudarytų susitarimų ieškovės tvirtina, kad jų vertinimas Sprendime yra neteisingas. Jos patikslina, kad skirtingai negu 1975 m. ir 1983 m. susitarimai, 1980 m. ir 1981 m. susitarimai bei Sutartis siekė užtikrinti šalių susitartas ir įtvirtintas sutartimi išimtinės teises. *Brasserie nationale* dar nurodo, jog dauguma šių susitarimų buvo sudaryti iki EEB sutarties, kad po šios sutarties įsigaliojimo sudaryti susitarimai įpareigojo tik dvi šalis, kad į vieną iš pastarųjų susitarimų, t. y. 1980 m. susitarimą, Komisija neatsižvelgė ir kad vienintelis daugiašalis susitarimas buvo sudarytas 1966 m., taigi dar nepasibaigus pereinamajam laikotarpiui, o jo galiojimo terminas baigėsi daug anksčiau nei buvo sudaryta Sutartis.

46 Dėl Sprendimo 63 konstatuojamoje dalyje (žr. šio sprendimo 38 punktą) minėtos FBL direktoriaus pastabos, *Brasserie nationale* ginčija netgi direktoriaus turimas galias, nes FBL misija yra ribota ir dar todėl, kad jos direktoriaus žinios vargu ar gali jam leisti žinoti rinką. Be to, jo požiūris dėl Sutarties galiojimo yra klaidingas. Iš tiesų, *Brasserie nationale* teigimu, kadangi Sutartimi siekiama tik užtikrinti susitarimų dėl išimtinių teisių laikymąsi, nesusijusių su sienų kirtimu, ji neapima importo ar eksporto (1970 m. kovo 18 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Bilger*, 43/69, Rink. p. 127). Todėl, *Brasserie nationale* tvirtinimu, apie Sutartį nereikėjo pranešti pagal Reglamento Nr. 17 4 straipsnio 2 dalį, dėl to ji lieka galioti iki galimo pažeidimo nustatymo. *Wiltz* ir *Battin* taip pat ginčijo šio FBL direktoriaus pareiškimo galią ir nurodė, kad Sutartis neapima importo ar eksporto.

47 Galiausia ieškovės teigia, kad Sutartis buvo sudaryta dėl trijų priežasčių. *Brasserie nationale* nurodo šias priežastis tik tiek, kiek jos susijusios su Sprendime minimais antru ir trečiu atveju, t. y. atitinkamai, kai „sąlyga dėl alaus“ yra negaliojanti arba ja

negalima remtis ir kai „sąlyga dėl alaus“ yra galiojanti, pakartodama, jog pirmas atvejis, t. y. kai nėra nustatyta „sąlyga dėl alaus“, nepatenka į Sutarties taikymo sritį.

- 48 Dėl pirmos priežasties ieškovės tvirtina, kad sutartis, įtvirtinančias „sąlygą dėl alaus“, Liuksemburgo teismai sistemingai panaikindavo dėl nenustatytų kainos ir kiekio, atsižvelgdami į Prancūzijos teismų praktiką dėl panašių civilinio kodekso nuostatų. *Brasserie nationale* priduria, kad Sutartis įtvirtino alternatyvų ginčų sprendimo būdą, kuris, atsižvelgiant į šią teismų praktiką, atmetė „sąlygų dėl alaus“ galiojimo klausimą, ir todėl į Sutarties 2 straipsnį buvo įtraukta formuluotė „nesvarbu, kokia jos teisinė galia <...> ir (arba) galimybė ja remtis“.
- 49 Ieškovės patikslina, kad nesvarbu, dėl ko kiltų ginčas, egzistavo galimybė, jog bus kreiptasi į Liuksemburgo teismus dėl „sąlygų dėl alaus įtvirtinančios“ sutarties negaliojimo, todėl atitinkama alaus darykla galėjo atsidurti tokioje situacijoje dėl bet kokio kreipimosi į teismą, įskaitant ir dėl minėtos sutarties nutraukimo ar jos nevykdymo. Nors 1995 m. minėta Prancūzijos teismų praktika pasikeitė, o atsižvelgiant į šį pasikeitimą 1996 m. kovo mėn. Liuksemburgo pirmosios instancijos teisme buvo priimtas vienas sprendimas, šio vieno sprendimo, ieškovių teigimu, nepakako, kad išnyktų tokia galimybė. Nesvarbu, ar ši Prancūzijos teismų praktika buvo visiškai ar beveik vieninga. Atsakydama į Komisijos argumentus, *Brasserie nationale* priduria, kad aplinkybė, jog Prancūzijos teismų praktika buvo keičiama dviem etapais, yra nesvarbi tiek, kiek tai susiję su realia Liuksemburgo teismų praktikos pasikeitimo data, kad reikėjo laukti trejus ar ketverius metus, kol Liuksemburgo teismo priimtas apeliacinis sprendimas alaus byloje patvirtino šį Prancūzijos teismų praktikos pasikeitimą, ir kad siūlomos išeitys dėl suderinimo su šia teismų praktika taip pat buvo abejotinos ir bet kuriuo atveju nepritaikytos alaus platinimui. Dėl prašomo papildymo siekiant išreikšti tai, kad Sutartis apima ir kitus negaliojimo atvejus, nei susiję su kainos ir kiekio nenustatymu, *Brasserie nationale* teigia, kad formalus šio papildymo neįtraukimas būtent rodo, jog šalys tam nepritarė.

50 Dėl antros priežasties, ieškovės teigia, kad alaus darykla, su pilstomu alumi prekiaujančiu mažmenininku sudariusi naują sutartį su „sąlyga dėl alaus“, manė, jog atsiranda galimybė, kad kita alaus darykla ją apkaltins bendrininkaujant pažeidžiant šio pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko prisiimtus įsipareigojimus. Ieškovių tvirtinimu, nors atsižvelgiant į minėtą teismų praktiką dėl sutarčių negaliojimo tokia galimybė yra mažai tikėtina, tai galėjo išsivystyti į ilgą ir brangiai kainuojantį procesą. Priešingai, ieškovių teigimu, jei retais atvejais bendrininkavimas galėjo būti priemone nukentėjusiai dėl pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko nelojalumo alaus daryklai, šios priemonės veiksmingumas taip pat reikalautų panašaus proceso.

51 Dėl trečios priežasties ieškovės nurodo, kad alaus daryklos neturi veiksmingų teisinės gynybos priemonių užtikrinti sutartų išimtinių teisių laikymąsi. Klasikinis privačių taisyklių nustatymo argumentas – siekis sumažinti nacionalinės teisės trūkumus. Atsakyti į klausimą, ar Sutartis prieštaravo viešajai tvarkai, priklausytų tik Liuksemburgo teismų jurisdikcijai, todėl ji turi būti laikoma teisėta.

52 Galiausia ieškovės teigia, kad jos visiškai neapribojo savo veiksmų laisvės, o tai numatė siekdamos užtikrinti pasirašytų sutarčių laikymąsi. Darant prielaidą, kad Sutartis turėjo konkurenciją ribojantį poveikį, galintį būti atskirtu nuo to, kuris būdingas „sąlygoms dėl alaus“, ji būtų buvusi pateisinta būtinybe išsaugoti komercinį lojalumą. Šiuo atžvilgiu *Brasserie nationale* remiasi 1979 m. vasario 20 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Rewe-Zentral*, vadinamuoju *Cassis de Dijon* (120/78, Rink. p. 649), ir 2002 m. vasario 19 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Wouters ir kt.* (C-309/99, Rink. p. I-1577). Ieškovių teigimu, šiuo metu galiojanti Liuksemburgo teisė negalėtų būti „riba“, nustatanti garantijų, kurias jos galėtų nusistatyti siekdamos užtikrinti komercinį lojalumą, lygi. Be to, jos stengiasi išvesti analogiją su Europos patentų biuro patvirtintų įgaliotų atstovų instituto profesinės etikos kodekso (toliau – IMA) 5 straipsnio c punktu, dėl kurio Komisija savo sprendime, dėl kurio 2001 m. kovo 28 d. Pirmosios instancijos teismas priėmė sprendimą *Institut des mandataires agréés prieš Komisiją* (T-144/99, Rink. p. II-1087, 89–90 punktai), nurodė, kad jis nekelia abejonių. Iš tiesų, ieškovių tvirtinimu, Sutartis tik draudė sudaryti sutartis su pilstomu alumi prekiaujančiu mažmenininku, kurį jau sieja „sąlyga dėl alaus“ įtvirtinanti sutartis su konkurentu, ir nenumatė jokio draudimo tuo atveju, kai komerciniai santykiai jau yra pasibaigę.

- 53 Be to, ieškovės ginčija tai, kad Sutartis saugojo „neefektyvus aludario ir pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko santykius“ (Sprendimo 57 konstatuojamoji dalis). Iš tikrųjų Sutarties 2 straipsnyje nurodytos galiojimo ir galimybės remtis sutartimi sąvokos buvo numatytos tik dėl sutarties sudarymo trūkumų, o Sutarties tikslas ar poveikis nebuvo draudimas nutraukti sutartį dėl svarbių alaus daryklos išpareigojimų neįvykdymo pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko atžvilgiu.
- 54 Dėl teiginio, kad Sutartis nustatė griežtesnes sąlygas nei „sąlygos dėl alaus“, nes jos 4 straipsnis draudė „bet kokį alaus pardavimą“ su viena iš šalių sutartį sudariusiam pilstomu alumi prekiaujančiam mažmenininkui (Sprendimo 56 konstatuojamoji dalis), ieškovės tvirtina, kad Sutartis buvo taikoma tik „pils“ rūšies alui. *Brasserie nationale* nurodo, jog Liuksemburgo alaus daryklos alaus sąvoką suprato tik kaip apimančią šios rūšies alų, pridurdama, kad tik daug vėliau po Sutarties sudarymo, *Mousel* ir *Diekirch* pradėjo platinti kitų rūšių alų. *Wiltz* ir *Battin* teigia, kad 4 straipsnio prasmė gali būti aiškinama tik kaip neleisti šalims tiekti jų gaminamą ir platinamą alų. Tačiau jis galėjo būti tik „pils“ rūšies.
- 55 Galiausia *Brasserie nationale* tvirtina, kad Sutartimi numatyta pasikeitimo informacija sistema visiškai nesusijusi su ta, kuri buvo nagrinėjama 1994 m. spalio 27 d. sprendimuose *Fiatagri ir New Holland Ford prieš Komisiją* (T-34/92, Rink. p. II-905) ir *Deere prieš Komisiją* (T-35/92, Rink. p. II-957) – jie buvo vieninteliai, kuriuose Pirmosios instancijos teismas nubaudė už pasikeitimą informacija, nesusijusia su kainos nustatymu ir nesudarancia kitų konkurencijos taisyklės pažeidžiančių mechanizmų pagrindo.
- 56 Komisija ginčija šios pirmojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

— Dėl tariamai klaidingo vertinimo, kad Sutarties tikslas – sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių (pirmojo ieškinio pagrindo ketvirta dalis)

57 Ieškovės teigia, kad Komisija klydo nusprendama, jog Sutarties tikslas – sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių.

58 Iš tiesų, ieškovių tvirtinimu, Sutartimi tik buvo siekiama išvengti „sąlygų dėl alaus“ pažeidimų, kuriuos galėtų padaryti užsienio alaus daryklos, Liuksemburgo alaus daryklai paliekant galimybę sėkmingai sutikti su pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko, kuris ketina sudaryti sutartį su užsienio alaus gamykla, pasiūlymu. Be to, Sutartis buvo pateisinama išimtinė Liuksemburgo situacija, būtent netolygiais Liuksemburgo ir užsienio alaus daryklų pajėgumais bei nenormalia padėtimi, susidariusia dėl pilstomu alumi prekiaujančių mažmenininkų nelojalumo. *Brasserie nationale* priduria, kad kol Komisija neginčija „sąlygų dėl alaus“, ji negali netiesiogiai joms kelti grėsmės. Be to, Sutartis netrukdo užsienio alaus darykloms sudaryti sutartis. Galiausia nėra pagrindo ypatingai Ketinimų deklaracijoje dėl užsienio alaus daryklų numatytos kompensacijų sistemos kritikai.

59 Dėl Ketinimų deklaracijos dėl *Battin*, *Brasserie nationale* teigia, kad jos pirmoji pastraipa konkrečiai skatina užsienio alaus atsiradimą Liuksemburgo rinkoje. Jos antroje pastraipoje vartojama „pusiausvyros“ sąvoka išreiškia tik pageidavimą, kad nacionaliniams gamintojams būtų išsaugota galimybė pateikti pasiūlymus platinti jų alų tuo atveju, kai mažmeninės pilstomo alaus prekybos vieta yra atvira konkurencijai.

60 Ieškovės taip pat tvirtina, kad Sutarties 11 straipsnis niekada nebuvo taikytas. *Brasserie nationale* priduria, kad juo remiantis niekada nebuvo atgrasinta ar

bandoma tai padaryti. *Wiltz* ir *Battin* dar nurodo, kad 11 straipsnis yra tik papildomas, kaip tai pripažinta Sprendimo 72 konstatuojamojoje dalyje. Taigi pati galimybė nutraukti, numatyta Ketinimų deklaracijoje dėl *Battin*, nėra ribojimas.

- 61 Dėl Sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje nurodyto FBL direktoriaus pareiškimo ieškovės pakartoja argumentą, kad jo galios yra ginčytinos. *Brasserie nationale* priduria, kad šis pareiškimas įpareigoja tik patį direktorių ir neišreiškia *Brasserie nationale* požiūrio.
- 62 Galiausia *Brasserie nationale* tvirtina, kad Sprendimo motyvai prieštarauja vienas kitam, nes jame šalys kaltinamos atsisakymu suteikti užsienio alaus darykloms privilegijas, kurios tarp nacionalinių alaus daryklų yra laikomos neleistinomis.
- 63 Komisija ginčija šios pirmojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

— Dėl nepakankamo atsižvelgimo į Sutarties sudarymo aplinkybes vertinant Sutarties tikslą (pirmojo ieškinio pagrindo pirma dalis)

- 64 Ieškovės kaltina Komisiją, kad vertindama Sutarties tikslą ji nepakankamai atsižvelgė į pastarosios priėmimo aplinkybes. Ši klaida pateisina Sprendimo panaikinimą, juo labiau, kad dėl jo iškiltų didelių prieštaravimų aiškinant Sutartį.

- 65 Iš tiesų ieškovės teigia, kad jei nereikalinga įrodyti susitarimo, kuris dėl savo tikslo yra ribojantis konkurenciją, poveikio, konkurenciją ribojančio tikslo nustatymui būtina visų aplinkybių analizė (1983 m. lapkričio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IAZ ir kt. prieš Komisiją*, 96/82–102/82, 104/82, 105/82, 108/82 ir 110/82, Rink. p. 3369, 23–25 punktai). Be to, *Brasserie nationale* remiasi 1966 m. birželio 30 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Société technique minière* (56/65, Rink. p. 337, 359 ir 360), 1984 m. kovo 28 d. Teisingumo Teismo sprendimu *CRAM ir Rheinzink prieš Komisiją* (29/83 ir 30/83, Rink. p. 1679, 26 punktas), minėtu sprendimu *Wouters ir kt.* (97 punktas), 2001 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Tate & Lyle ir kt. prieš Komisiją* (T-202/98, T-204/98 ir T-207/98, Rink. p. II-2035, 44–53 punktai) ir 2001 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *M6 ir kt. prieš Komisiją* (T-112/99, Rink. p. II-2459, 76 punktas).
- 66 Ieškovės teigia, kad, išskyrus vieną išimtį, į konkrečią aplinkybę, kuriomis pasireiškė Sutarties poveikis, vertinant jos tikslą nebuvo atsižvelgta. Kalbant apie minėtas konkrečias aplinkybes ieškovės nurodo atitinkamo sektoriaus gyvybingumą, susijusį su užimama dalimi rinkoje, kuri kiekvieno alaus gamintojo atveju labai skiriasi, ir vieningą šio sektoriaus atvirumą importui Bendrijoje. Jos teigia, jog daugiau kaip 33 % Liuksemburge suvartojamo alaus yra importuojama, ir pabrėžia, kad pasienio zonoje yra įsikūrę svarbūs gamintojai. Be to, *Brasserie nationale* nurodo, kad yra daug mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietų, nesusijusių sutartimis su šalimis ir galinčių būti palankia dirva papildomai konkurencijai tarp Liuksemburgo ir užsienio alaus daryklų. Pes posėdį ji pridūrė, kad šios mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietos yra sudariusios susitarimus dėl išimtinių teisių su užsienio alaus daryklomis.
- 67 Nė viename Sprendimo 59–63 konstatuojamosiose dalyse nurodytame argumente, pagrindžiančiame Komisijos pateiktą Sutarties tikslo vertinimą, nebuvo aprašytas ekonominis Sutarties kontekstas, tai nebuvo padaryta netgi 74–76 konstatuojamosiose dalyse, į kurias buvo nukreipiama. Pastarųjų tikslas buvo nustatyti jautrų konkurencijos ribojimo pobūdį, o tai buvo argumentavimo etapas, kuris yra skirtingas nuo sudarančiojo kvalifikavimo, kad Sutartis dėl savo tikslo yra ribojanti konkurenciją.
- 68 Tas pats pasakytina ir dėl konkurencijos ribojimo užsienio alaus daryklų atžvilgiu kvalifikavimo (Sprendimo 67–73 konstatuojamosios dalys).

- 69 Komisija ginčija šios pirmojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

— Dėl tariamai klaidingo kvalifikavimo, kad Sutarties tikslas – išsaugoti klientus (pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis)

- 70 Pirmiausia reikia išnagrinėti ieškovių argumentus, kuriais siekiama paneigti daugelį faktinių aplinkybių, į kurias atsižvelgė Komisija Sprendime darydama išvadą, kad Sutarties tikslas – išsaugoti klientus.
- 71 Pirma, dėl jų ginčijamo teiginio, kad Sutartis draudė parduoti alų pilstomu alumi prekiaujančiam mažmenininkui, susijusiam su viena iš šalių (Sprendimo 56 konstatuojamoji dalis), pakanka priminti, jog Sutarties 4 straipsnyje aiškiai nurodyta „bet kokį alaus pardavimą“. Remiantis šia aiškia formuluote, nagrinėjamas argumentas turi būti atmestas, nes jo nepagrindžia joks konkretus įrodymas.
- 72 Antra, tas pats pasakytina ir dėl kaltinimo, kad Sutarties 2 straipsnyje nurodytos galiojimo ir galimybės remtis sutartimi sąvokos buvo susijusios tik su sutarties sudarymo metu buvusiais trūkumais. Iš tiesų minėtame 2 straipsnyje toks ribojimas nenustatytas, o šio kaltinimo nepagrindžia joks konkretus įrodymas.

- 73 Trečia, dėl argumento, kad Sutarties 5 straipsnyje numatyta pasikeitimo informacija sistema leido jos taikymą apriboti rašytinėmis „sąlygomis dėl alaus“, pakanka nurodyti, kaip teigė Komisija, kad šį argumentą paneigia tai, jog, kaip bus matyti nagrinėjant antrą šio ieškinio pagrindo dalį, Sutartis turėjo būti taikoma visa savo apimtimi netgi nesant „sąlygos dėl alaus“.
- 74 Ketvirta, ieškovės skundžiasi, kad Sprendimo 60 konstatuojamojoje dalyje atsižvelgiama į iki Sutarties sudarytus susitarimus.
- 75 Šiuo atžvilgiu pirmiausia reikia nurodyti, kad Sprendime neminimi 1980 m. ir 1981 m. susitarimai. Todėl argumentas, kad pastarieji skiriasi nuo 1975 m. ir 1983 m. susitarimų, yra visiškai nereikšmingas. Be to, reikia konstatuoti, jog Komisija atsižvelgė į 1966 m., 1975 m. ir 1983 m. susitarimus tik tam, kad padarytų išvadą, jog Sutarties aiškinimas negali būti visiškai atskirtas nuo pastarųjų susitarimų ir kad jie kelia abejonę dėl šalių Sutarčiai pateisinti nurodyto argumento dėl teisinio saugumo nebuvimo. Taigi atsižvelgiant į šią išvadą, *Brasserie nationale* tvirtinimai, susiję su pastaraisiais susitarimais, yra nereikšmingi.
- 76 Galiausiai ieškovės skundžiasi tuo, kad Sutarties 63 konstatuojamojoje dalyje atsižvelgta į FBL direktoriaus pastabą, susijusią su protekcionistine Sutarties esme (žr. šio sprendimo 38 punktą).
- 77 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kaip nurodė Komisija, kad šis direktorius buvo vienas iš šios Sutarties autorių ir tiesioginis jos sudarymo liudytojas. Iš tikrųjų, pavyzdžiui, žinoma, kad nagrinėjamą pastabą jis išsakė vykstant dviejų šalių taikinimo susitikimui. Be to, Sutarties 5 straipsnis numatė galimybę vienai šaliai nusiųsti jam

pagal šią nuostatą kitai šaliai pateikto prašymo suteikti informaciją kopiją. Taigi direktorius manė, kad šalys jam skyrė taikytojo vaidmenį.

- 78 Dar kalbant apie šios pastabos tariamai klaidingą pobūdį, kadangi Sutartis neapėmė importo ar eksporto, pakanka paminėti, jog egzistuojant ketinimų deklaracijoms dėl *Battin* ir dėl užsienio alaus daryklų, ieškovės negalėtų pagrįstai teigti, kad Sutartis neapėmė importo ar eksporto. Šiam teiginiui pagrįsti nurodytas minėtas sprendimas *Bilger* yra nesvarbus, ypač todėl, kad jame buvo nagrinėjamas vertikalus susitarimas, o Sutartis buvo horizontalaus pobūdžio.
- 79 Iš to matyti, jog ieškovėms nepavyko paneigti nė vienos faktinės aplinkybės, į kurias atsižvelgė Komisija Sutartyje darydama išvadą, kad Sutarties tikslas – išsaugoti klientus.
- 80 Toliau reikia išnagrinėti kitus šiai pirmojo ieškinio pagrindo daliai pagrįsti ieškovių nurodytus argumentus.
- 81 Dėl šio sprendimo 47–51 punktuose minėtų trijų Sutarties sudarymo priežasčių, reikia nurodyti, jog net darant prielaidą, kad jos yra įrodytos, jos nepateisina kartelio, kuris turi antikonkurencinį tikslą. Iš tiesų neleistina, kad įmonės bandytų sumažinti teisės normų, kurias jos mano esant per daug nepalankiomis, poveikį sudarydamos susitarimus, kurių tikslas – pakeisti šias nepalankias normas motyvuojant tuo, kad jos iškreipia pusiausvyrą jų nenaudai (šiuo klausimu dėl EB 81 straipsnio 3 dalies taikymo žr. 1995 m. vasario 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SPO ir kt. prieš Komisiją*, T-29/92, Rink. p. II-289, 256 punktą, o dėl krizės rinkoje – 2002 m.

spalio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375, 487 punktą). Reikia pridurti, kad ne tik ieškovės, bet ir visi ūkio subjektai turėjo susidurti su sunkumais, kuriuos Sutartis tariamai siekė sumažinti.

82 Pastebėtina, kaip pažymėjo Komisija, kad, kaip bus matyti nagrinėjant šio ieškinio pagrindą antrąją dalį, iš bylos medžiagos išplaukia, jog Sutartis turėjo būti taikoma netgi nesant „sąlygos dėl alaus“ ir kad jos tikslas nebuvo tik išspręsti tris ieškovių nurodytas problemas, minėtas šio sprendimo 47–51 punktuose.

83 Tiek, kiek ieškovių argumentai, kurie buvo patikslinti per posėdį, turi būti suprantami taip, kad Sutarties tikslas, atsižvelgiant į minėtas tris problemas, buvo įtvirtinti Reglamentą Nr. 1984/83 atitinkančią teisinę tvarką, primintina, jog Sutarties 4 straipsnyje numatytas draudimas aiškiai viršija tai, kas leidžiama šio reglamento 7 straipsnio 1 dalimi. Be to, šis reglamentas leidžia tik kai kuriuos konkurencijos ribojimus vertikaliuose perpardavėjo ir tiekėjo santykiuose (ypač žr. 1 ir 6 straipsnius), o Sutartis yra horizontalusis susitarimas. Bet kuriuo atveju ieškovės netgi nebandė įrodyti, kad siekiant išspręsti tariamai egzistuojančias vertikaliąsias problemas buvo būtina sudaryti horizontalųjį susitarimą.

84 Galiausia ieškovės tvirtina, kad vienintelis Sutarties tikslas buvo užtikrinti, jog būtų laikomasi pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko ir alaus daryklos susitartų ir sutartyje įtvirtintų išimtinių teisių. Be to, Sutartis buvo pateisinta būtinybe išsaugoti komercinį lojalumą.

85 Šiuo atžvilgiu pakanka nurodyti, kad net jei darytume prielaidą, jog šios aplinkybės buvo įrodytos, išvada, kad Sutarties tikslas buvo riboti konkurenciją bendrojoje rinkoje, negalėtų būti paneigta tariamu faktu, jog ja taip pat buvo siekiama teisėto tikslo (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *IAZ ir kt. prieš Komisiją* 25 punktą). Ieškovės negali tinkamai pasiremti jų nurodytu Sprendimu *Delimitis*, nes jis buvo priimtas byloje dėl vertikalių santykių, o nagrinėjamas atvejis susijęs su horizontaliu susitarimu. Be to, *Brasserie nationale* nuoroda į minėtus sprendimus *Cassis de Dijon* bei *Wouters ir kt.* turi būti atmesta. Kadangi yra nustatyta, kad dėl savo pobūdžio susitarimo tikslas – konkurencijos ribojimas, t. y. klientų pasidalijimas, taikant protingumo taisyklę (*rule of reason*) šiam susitarimui negalima netaikyti EB 81 straipsnio 1 dalies nuostatų vien dėl to, kad jis taip pat siekė kitų tikslų, pavyzdžiui, nagrinėjamų šiuose sprendimuose.

86 Dėl argumento, pagrįsto minėtu sprendimu *Institut des mandataires agrées prieš Komisiją*, pirmiausia pažymėtina, kad IMA profesinės etikos kodekso 5 straipsnio c punkte tik buvo nustatytas draudimas aktyviai siūlyti paslaugas tais klausimais, kuriais jau užsiima kitas įgaliotas atstovas (89 punktas). Tačiau tokio draudimo visiškai negalima lyginti su tais, kurie įtvirtinti Sutartyje. Iš tiesų minėtoje byloje buvo tik draudžiama iniciatyva siūlyti klientui savo paslaugas, o Sutartis šalims būtent draudė atsakyti į prašymą sudaryti sutartį. Antra, skirtingai negu Sutartis, kuria buvo siekiama pasidalinti klientus, šis draudimas iš esmės buvo nustatytas dėl etinių priežasčių. Taigi šis argumentas turi būti atmestas.

87 Galiausia ieškovės ginčija, kad iš Sutarties turėjo naudoti tik nacionalinės alaus daryklos (Sprendimo 62 konstatuojamoji dalis). Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad šis prieštaravimas nėra pakankamai pagrįstas. Net jei ieškovės teigia, jog prie Sutarties galėjo prisijungti visos alaus daryklos, vykdančios veiklą Liuksemburge, svarbu konstatuoti, kad jos nebuvo pasirašiusi nė viena užsienio alaus darykla. Argumentas, kad užsienio alaus daryklai įsigijus dvi Liuksemburgo alaus daryklas jos nebuvo pašalintos iš dalyvavimo šioje Sutartyje, neįrodo, jog užsienio alaus daryklos

kaip tokios galėjo prisijungti prie Sutarties. Priešingai, 11 straipsnio nuostata, kad užsienio bendrovei perėmus valdymą arba bendradarbiavimo su užsienio alaus darykla atveju šalis pašalinama iš Sutarties, įrodo, jog Sutartis buvo skirta tik nacionalinėms alaus darykloms. Šios išvados nepakeičia tai, kad šis straipsnis niekada nebuvo taikytas.

88 Iš šio nagrinėjimo reikia padaryti išvadą, kad argumentai, kuriais grindžiama pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis, negali būti priimtini. Todėl ji turi būti atmesta.

— Dėl tariamai klaidingo kvalifikavimo, kad Sutarties tikslas – sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių (pirmojo ieškinio pagrindo ketvirta dalis)

89 Reikia konstatuoti, kad Ketinimų deklaracija dėl užsienio alaus daryklų šalys viena kitai užtikrino pirmenybę perimant klientus ir sudarant aprūpinimo sutartį su pilstomu alumi prekiaujančiu mažmenininku, susijusiu su viena iš jų ir pasirengusiu sudaryti sutartį su užsienio alaus darykla. Ketinimų deklaracija dėl *Battin* numatė galimybę nutraukti sutartį su *Battin*, jei bus pakeista jos tam tikro užsienietiško alaus rūšių platinimo tvarka. Galiausia Sutarties 11 straipsnis numatė galimybę ją nutraukti užsienio bendrovei perėmus valdymą arba bendradarbiavimo su užsienio alaus darykla atveju.

90 Be to, reikia konstatuoti, kaip teisingai nurodo Komisija, kad Ketinimų deklaracija dėl užsienio alaus daryklų įtvirtino sistemą, taikomą tik užsienio alaus darykloms, kurios pageidauja tiekti Liuksemburgo pilstomu alumi prekiaujančiam mažmeni-

ninkui, bet neapsaugojančią užsienio alaus daryklos, kuri žino, kad jos klientas – Liuksemburgo pilstomu alumi prekiaujantis mažmenininkas – ketina apsirūpinti iš vienos iš Liuksemburgo alaus daryklų.

- 91 Tokiomis aplinkybėmis reikia padaryti išvadą, kad Komisija nepadarė jokios teisės klaidos pripažindama, jog Sutarties tikslas – sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių.
- 92 Šios išvados negali paneigti nė vienas šalių argumentas.
- 93 Pirmiausia dėl argumento, jog Sutartimi tik buvo siekiama išvengti „sąlygų dėl alaus“ pažeidimo, kurį galėtų padaryti užsienio alaus daryklos, pažymėtina, kad, visų pirma, jis yra nepagrįstas, nes, kaip bus nurodyta nagrinėjant antrą šio ieškinio pagrindo dalį, Sutartis buvo taikoma netgi nesant „sąlygų dėl alaus“.
- 94 Be to, reikia pabrėžti, kaip buvo nurodyta atmetant trečią šio ieškinio pagrindo dalį, kad netgi darant prielaidą, jog ji yra teisinga, ieškovių nurodyta aplinkybė negalėtų pateisinti konkurenciją ribojančio Sutarties tikslo, kaip tai buvo ką tik konstatuota.
- 95 Galiausia tvirtindamos, kad Sutartimi buvo siekiama išsaugoti galimybę Liuksemburgo alaus daryklai sutikti su pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko, kuris ketina sudaryti sutartį su užsienio alaus darykla, pasiūlymu ieškovės pačios pripažįsta, kad Sutartis pagal savo tikslą buvo ribojanti konkurenciją. Iš tiesų, išsaugodama tokią galimybę, Sutartis pakeitė konkurencijos sąlygas atitinkamos užsienio alaus daryklos nenaudai.

96 Antra, ieškovės teigia, kad Sutartis buvo pateisinama išimtinė situacija Liuksemburge ir nenormalia padėtimi, susidariusia dėl pilstomu alumi prekiaujančių mažmenininkų nelojalumo. Be to, jos tvirtina, kad Sutarties 11 straipsnis niekada nebuvo taikytas. *Brasserie nationale* priduria, kad Sutartis netrukdytų užsienio alaus darykloms sudaryti sutartis.

97 Atsižvelgus į šiuos visus argumentus, vėlgi reikia pažymėti, kad net juos pripažinus, jie negali pateisinti konkurenciją ribojančio Sutarties tikslo, kuris matomas iš Komisijos nurodytų ir ieškovių neginčytų faktinių aplinkybių. Konkrečiai nurodytina, jog teiginys, kad Sutartis netrukdytų užsienio alaus darykloms sudaryti sutartis, yra nesvarbus, nes Sutarties tikslas – riboti konkurenciją, todėl nebūtina nagrinėti, ar jos poveikis taip pat buvo ją ribojantis (šiuo klausimu žr. 2000 m. liepos 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją*, T-62/98, Rink. p. II-2707, 231 punktą).

98 Trečia, ieškovės pakartoja argumentą, kad FBL direktoriaus galios yra ginčytinos. *Brasserie nationale* priduria, kad Sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje nurodyta pastaba įpareigoja tik patį direktorių ir neišreiškia *Brasserie nationale* požiūrio.

99 Šiuo atžvilgiu dėl prieštaravimo, susijusio su FBL direktoriaus galiomis, pažymėtina, kad jis turi būti atmestas dėl tų pačių priežasčių kaip ir ankstesnė šio ieškinio pagrindo dalis. Kita vertus, kaip buvo nurodyta toje pačioje Sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje, ši pastaba buvo pareikšta per taikinimo susitikimą, susijusį su Sutarties taikymu. Taigi reikėtų į ją atsižvelgti Sutarties teisinio vertinimo tikslais. Tai darydama Komisija visiškai nemanė, kad ši pastaba išreiškia *Brasserie nationale* požiūrį.

- 100 Ketvirta, dėl Ketinimų deklaracijos dėl *Battin*, *Brasserie nationale* tvirtina, kad jos pirmoji pastraipa skatina, konkrečiai kalbant, užsienio alaus atsiradimą Liuksemburgo rinkoje. Jos antrojoje pastraipoje vartojama „pusiausvyros“ sąvoka išreiškia tik pageidavimą, kad nacionaliniams gamintojams būtų išsaugota galimybė pateikti pasiūlymus platinti jų alų tuo atveju, kai mažmeninės pilstomo alaus prekybos vieta yra atvira konkurencijai.
- 101 Šiuo požiūriu pakanka nurodyti, kad jei ši ketinimų deklaracija tikrai leistų *Battin* platinti tam tikrą užsienietišką alų, vis dėlto iš jos išplauktų ženklus *Battin* veiksmų laisvės ribojimas, o dėl to ir konkurencijos ribojimas.
- 102 Galiausiai *Brasserie nationale* tvirtina, kad Sprendimo motyvai prieštarauja vienas kitam, nes jame šalys kaltinamos atsisakymu suteikti užsienio alaus darykloms privilegijas, kurios tarp nacionalinių alaus daryklų yra laikomos neleistinomis.
- 103 Šiuo atžvilgiu pastebėtina, jog nors „sąlygos dėl alaus“ garantijos taikymas užsienio alaus darykloms netgi sustiprintų šios garantijos ribojantį pobūdį, vis dėlto Sutarties 11 straipsnis ir Ketinimų deklaracija dėl *Battin* leido užsienio alaus darykloms netaikyti, nors ir neteisėtų, šios klientų išsaugojimo garantijos „pranašumą“ ir todėl sudaryti kliūtis joms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių.
- 104 Iš to darytina išvada, kad pirmojo ieškinio pagrindo ketvirta dalis turi būti atmesta.

— Dėl nepakankamo atsižvelgimo į Sutarties sudarymo aplinkybes vertinant Sutarties tikslą (pirmojo ieškinio pagrindo pirma dalis)

- 105 Primintina, jog Sprendimo 47 konstatuojamoji dalis „Konkurenciją ribojantis tikslas“ skelbia, kad Sutartimi siekiama, pirma, išsaugoti atitinkamus šalių klientus Liuksemburgo Horeca sektoriuje ir, antra, sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į šį sektorių. Ta pati konstatuojamoji dalis dėl pirmo joje nustatyto tikslo nukreipia į Sprendimo 48–66 konstatuojamąsias dalis, o dėl antro – į 67–73 konstatuojamąsias dalis.
- 106 Taigi iš Sprendimo struktūros matyti, kad, priešingai nei siekiama įrodyti ieškovių argumentais, identifikuojant Sutarties tikslą neapsiribotina 59–62 konstatuojamomis dalimis, nes jis išplaukia iš visų 47–73 konstatuojamųjų dalių bendrai.
- 107 Taigi vien perskaičius šias konstatuojamąsias dalis matyti, kad ieškovės negali pagrįstai tvirtinti, jog vertinant Sutarties tikslą liko nežinomos jos sudarymo aplinkybės. Šiuo klausimu nukreiptina į Sprendimo 48–73 konstatuojamųjų dalių santrauką, išdėstytą šio sprendimo 30–40 punktuose.
- 108 Primintina, kad sudarymo aplinkybes, į kurias, ieškovių teigimu, Komisija nepakankamai atsižvelgė vertindama Sutarties tikslą, sudaro atitinkamo sektoriaus gyvybingumas, susijęs su užimama dalimi rinkoje, vieningas šio sektoriaus atvirumas importui ir didelio skaičiaus mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietų, nesusijusių su šalimis, egzistavimas. Vis dėlto šios aplinkybės yra susijusios ne su klausimu, koks buvo Sutarties tikslas, bet su klausimu, koks buvo jos poveikis. Taigi pagal teismų praktiką Komisija nėra įpareigota nagrinėti susitarimų, kurie dėl savo tikslo

prieštarauja konkurencijai, poveikio (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją* 231 punktą). Antra vertus, ieškovės to net neginčijo, pritardamos, kad nebūtina nurodyti susitarimo, kuris yra ribojantis konkurenciją dėl savo tikslo, poveikio.

- 109 Pridurtina, kad ieškovių tvirtinimai, jog Komisija nepakankamai atsižvelgė į sudarymo aplinkybes, yra nepagrįsti. Iš tikrųjų ieškovių nurodyto minėto sprendimo *IAZ ir kt. prieš Komisiją* 23–25 punktuose buvo atsižvelgta „tiek į sutarties turinį (nagrinėjamą byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas), tiek į jos genezę ir jos įgyvendinimo aplinkybes“. Taigi tai yra būtent tos aplinkybės, į kurias atsižvelgė Komisija, nuspręsdama, kad Sutartis dėl jos tikslo yra ribojanti konkurenciją. Šiuo atžvilgiu vėlgi reikia nurodyti minėtą sprendimo 48–73 konstatuojamųjų dalių santrauką.
- 110 Iš to reikia padaryti išvadą, kad pirmojo ieškinio pagrindo pirma dalis turi būti atmesta.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo antros dalies, susijusios su tuo, kad Komisija neteisingai nusprendė, jog Sutartis taikoma nesant „sąlygos dėl alaus“

Ginčijamas sprendimas

- 111 Sprendime teigiama, kad remiantis 1986 m. spalio 7 d. FBL posėdžio protokolu, iš dalies pakeistu 1986 m. gruodžio 2 d. FBL posėdžio protokolu, šalys susitarė „sąlygos dėl alaus“ sąvoką aiškinti plačiau, nei nustatyta Sutarties 2 straipsnyje. Sprendime

teigiama, kad šį išaiškinimą patvirtina 1991 m. spalio 23 d. laiškas, kurį *Wiltz* nusiuntė FBL (9 konstatuojamoji dalis).

Šalių argumentai

112 Ieškovės tvirtina, jog Komisija neteisingai nusprendė, kad Sutarties taikymas buvo išplėstas atvejams, kai nėra tinkamai sudarytos ir galiojančios „sąlygos dėl alaus“.

113 Iš tikrųjų, ieškovių teigimu, jei susitarimas gali išplaukti ne iš formalaus teksto, bet iš kito dokumento, dar reikia patikrinti, ar tai yra „tiksliai bendros valios išraiška“ (1970 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *ACF Chemiefarma prieš Komisiją*, 41/69, Rink. p. 661, 110–114 punktai ir 1980 m. spalio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Van Landewyck ir kt. prieš Komisiją*, 209/78–215/78, Rink. p. 3125, 86 punktas). Taigi tokios valios šiuo atveju nėra. Iš tiesų ieškovės pastebi, kad, visų pirma, Sprendimo 9 konstatuojamoje dalyje nurodytas 1986 m. spalio 7 d. FBL posėdžio protokolas skelbia, jog „trys dokumentai, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas <...> yra patvirtinti ir bus pasirašyti kito posėdžio metu“, tai patvirtina taip pat Sprendimo 9 konstatuojamojoje dalyje minėtas 1986 m. gruodžio 2 d. FBL posėdžio protokolas, kuriame nurodoma: „(šalys) pasirašo (minėtus dokumentus)“. Ieškovių tvirtinimu, toks pasirašymas yra formalumas, be kurio nebūtų galima nustatyti jokios bendros šalių valios. Tačiau jos nurodo, kad tiek, kiek tai susiję su Sutarties aiškinimu, koks išplaukia iš dviejų posėdžio protokolų, nė vienas iš šių dviejų minėtų protokolų nenurodo tokio pasirašymo, nors šis aiškinimas negali būti atskirtas nuo minėtų trijų dokumentų. Be to, jos pažymi, kad iš minėto 1986 m. gruodžio 2 d. FBL posėdžio protokolo matyti, jog ankstesnio FBL posėdžio protokolo 2 punkto tekstas buvo patikslintas. Taigi šis tekstas nebuvo priimtas nei po pirmo, nei po antro posėdžio. Galiausiai ieškovės nurodo, kad Sprendimo 9 konstatuoja-

mojoje dalyje paminėtas 1991 m. spalio 23 d. laiškas, kurį *Wiltz* nusiuntė FBL, pavadintas „Pasiūlymu“. Jos priduria, kad jame yra dviejų aiškinamųjų pastraipų, esančių minėtuose protokoluose, sutrumpintos ir pataisytos redakcijos. Taigi, ieškovių tvirtinimu, *Wiltz* nebūtų turėjusi jokio intereso pateikti šį pasiūlymą, jei šie protokolai jau atspindėtų ginčijamą išplėtimą.

- 114 Dėl *Wiltz* ginčijamo tariamo pritarimo išplėtimui, ieškovės atsako, kad atitinkamoje deklaracijoje buvo pavartota tariamoji nuosaka. Dėl tariamo *Brasserie nationale* pritarimo išplėtimui, pastaroji teigia, jog atitinkamoje deklaracijoje ji nurodė, tik kaip atsirado pasiūlymas dėl tokio išplėtimo, ir kad formuluotės „ji sutiko pasirašyti“ ir „tai (jai) netrukde pasirašyti“ parodo tik jos sutikimą pasirašyti ateityje.
- 115 Remdamasi prie bylos pridėta korespondencija, *Brasserie nationale* taip pat tvirtina, jog tarp šalių niekada nekilo joks ginčas dėl to, kad nebuvo pasirašytos sutarties.
- 116 Galiausia *Brasserie nationale* mano, kad Komisija pati pripažino, jog Sutartis netaikoma tais atvejais, kai nėra „sąlygos dėl alaus“, nes Sprendimo 92 konstatuojamojoje dalyje teigiama, kad „pažeidimas apsiribojo <...> tik mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietomis, kurias su šalimis sieja išimtinio pirkimo sąlyga“.
- 117 Komisija ginčija šios pirmojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 118 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką susitarimas EB 81 straipsnio 1 dalies prasme laikomas sudarytu jau tuomet, kai atitinkamos įmonės išreiškė savo bendrą valią elgtis rinkoje tam tikru apibrėžtu būdu (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *ACF Chemiefarma prieš Komisiją* 112 punktą ir minėto sprendimo *Van Landewyck ir kt. prieš Komisiją* 86 punktą; 1991 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hercules Chemicals prieš Komisiją*, T-7/89, Rink. p. II-1711, 256 punktą ir 2000 m. spalio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Bayer prieš Komisiją*, T-41/96, Rink. p. II-3383, 67 punktą). Kalbant apie bendros valios išreiškimo formą, pakanka, kad nuostata išreikštų sutarties šalių valią elgtis rinkoje pagal ja nustatytas sąlygas (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *ACF Chemiefarma prieš Komisiją* 112 punktą, *Van Landewyck ir kt. prieš Komisiją* 86 punktą ir *Bayer prieš Komisiją* 68 punktą).
- 119 Taigi susitarimo sąvokos EB 81 straipsnio 1 dalies prasme, kaip ji yra aiškinama teismų praktikoje, pagrindinis bruožas yra mažiausiai dviejų šalių valios suderinimas, kurio išraiškos forma, jeigu ji tiksliai perteikia šalių valią, nėra svarbi (minėto sprendimo *Bayer prieš Komisiją* 69 punktą).
- 120 Šioje byloje pirmiausia konstatuotina, kad minėtas 1986 m. spalio 7 d. FBL posėdžio protokolas skelbia:

„2) Sąlyga dėl alaus

Trys dokumentai, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas <...> yra patvirtinti ir bus pasirašyti kito posėdžio metu.

Susitarta, kad „sąlyga dėl alaus“ pripažįstami ir jai prilyginami:

- veikla, kuri susideda iš nuomos sutarties sudarymo ir dalyvavimo finansuojant kavinės įrangą, aiškiai nenurodant „sąlygos dėl alaus“,
- atvejai, kai alaus darykla perima teisę prekiauti alkoholiniais gėrimais kartu investuodama, aiškiai nenurodant „sąlygos dėl alaus“.

Šie du išaiškinimai sudaro šios srities nuostatų sudėtinę dalį.“

¹²¹ Minėtas 1986 m. gruodžio 2 d. FBL posėdžio protokolas skelbia (ištraukos iš originalo):

„1) 1986 m. spalio 7 d. posėdžio protokole padaryti tokie pataisymai:

<...> 2 punktas – pirmoji pastraipa

- veikla, kuri susideda iš nuomos sutarties sudarymo ir dalyvavimo finansuojant kavinės įrangą, aiškiai nenurodant „sąlygos dėl alaus“, pavyzdžiui, alaus darykla X išsinuomoja pastatą ir iš dalies finansuoja pastato įrengimą pagal jo paskirtį, bet nesudaro arba jai nepavyksta sudaryti susitarimo su savininku.

Antroji pastraipa

išdėstyta taip:

— atvejus, kai alaus darykla perima teisę prekiauti alkoholiniais gėrimais, aiškiai nenurodant „sąlygos dėl alaus“.

2) Aludariai pasirašo (1986 m. spalio 7 d. posėdžio protokolo 2 punkte nurodytus tris dokumentus).

Visi aludariai gavo šių pasirašytų dokumentų kopijas, o jų originalai saugomi (FBL). Šie dokumentai yra konfidencialūs.“

122 Minėtas 1991 m. spalio 23 d. laiškas, kurį *Wiltz* nusiuntė FBL, yra suformuluotas taip:

„Pasiūlymas:

Atsižvelgę į Sutarties 2 straipsnį, aludariai susitaria kad „sąlyga dėl alaus“ pripažįstami ir jai prilyginami:

— nuomos sutarties sudarymas;

— atvejai, kai alaus darykla suteikia teisę prekiauti alkoholiniais gėrimais, nesvarbu, koku pagrindu.“

123 Taigi reikia išnagrinėti, ar atsižvelgus į ieškovių pateiktus duomenis, Komisija teisiniu požiūriu pagrįstai nustatė, kad egzistuoja suderinta šalių valia dėl Sutarties taikymo, netgi nesant tinkamai sudarytos ir galiojančios „sąlygos dėl alaus“.

124 Konstatuotina, jog 1986 m. spalio 7 d. FBL posėdžio protokolas aiškiai įtvirtina, kad dėl jame minimo Sutarties taikymo srities išplėtimo buvo „susitarta“ ir jis „sudaro šios srities (nuostatų) sudėtinę dalį“. Nei šis, nei 1986 m. gruodžio 2 d. FBL posėdžio protokolas nenumato jokio šio susitarimo įforminimo. Todėl tai, kad pirmas posėdžio protokolas taip pat numato, jog atitinkami jame paminėti dokumentai „yra patvirtinti ir bus pasirašyti“, yra nesvarbu. Be to, tai, kad antrame posėdžio protokole yra padaryti pirmo posėdžio protokolo teksto pakeitimai (antra vertus, santykinai mažareikšmiai), nepaneigia tarp šalių būtent taip pakeisto teksto pagrindu sudaryto susitarimo.

125 Be to, kaip skelbia Sprendimo 29 konstatuojamoji dalis, tiek *Brasserie nationale*, tiek *Wiltz* pripažino, kad Sutartis taip pat buvo taikoma atitinkamiems alaus daryklos ir pilstomu alumi prekiaujančio mažmenininko santykiams, kai visai nebuvo tiekimo sutarties ar „sąlygos dėl alaus“.

126 Iš tiesų atsakydama į išklausius šalis Komisijos pateiktus klausimus dėl atvejo, kai alaus darykla buvo sudariusi nuomos sutartį ir teikė finansavimą, bet nebuvo sudariusi sutarties, įtraukiančios „sąlygą dėl alaus“, *Brasserie nationale* pareiškė:

„Šiuo atveju, remiantis 1986 m. tekstais (t. y. abiem minėtais posėdžio protokolais), taip pat reikia manyti, kad egzistuoja „sąlyga dėl alaus“ Sutarties prasme. Reikia sutikti, kad ši sąlyga yra *a priori* stebinanti, nes nė vienas aludaris neturėdamas sutarties neinvestuoja <...> Tai reiškia, jog ši keista sąlyga niekada <...> nebuvo taikyta. Iš tikrųjų, kaip buvo nurodyta, tai yra tik nereali hipotezė, iškelta <...>. Šio asmens darbo supratimas yra aiškiai absurdiškas, tačiau kadangi (*Brasserie nationale*) visiškai neturėjo ketinimų, kurie jai buvo priskiriami, ji sutiko pasirašyti nagrinėjamą tekstą <...>. Tai (*Brasserie nationale*) netrukde pasirašyti, nes ji neketino veikti nagrinėjamoje sąlygoje numatytu būdu <...>“

127 Atsakydama į pranešimą apie kaltinimus, *Wiltz* pareiškė, kad:

„(Sutartis) visiškai galėtų būti taip aiškinama, atsižvelgiant į sąvokos „sąlyga dėl alaus“ išaiškinimą, dėl kurios šalys susitarė 1986 m. spalio 7 d. ir 1986 m. gruodžio 2 d. (FBL posėdžių metu), bet net ir šiuo atveju, vienintelis ir teisėtas tikslas buvo užtikrinti informaciją, reikalingą išvengti teisinio nesaugumo didelių investicijų atveju.“

128 Šiuo atžvilgiu ieškovių argumentas, kad pirmesniame punkte cituotame pareiškime *Wiltz* vartojo tariamąją nuosaką, turi būti atmestas. Iš tiesų tame pačiame pareiškime *Wiltz* aiškiai nurodė „sąvokos „sąlyga dėl alaus“ išaiškinimą, dėl kurios šalys susitarė“.

- 129 Dar *Brasserie nationale* teigia, kad savo pareiškime, cituotame šio sprendimo 126 punkte, ji tik nurodė, kaip atsirado pasiūlymas išplėsti Sutarties taikymo sritį tais atvejais, kai nėra „sąlygos dėl alaus“, ir kad formuluotės „ji sutiko pasirašyti“ ir „tai (jai) netrukdė pasirašyti“ parodė tik jos sutikimą pasirašyti šį pasiūlymą ateityje.
- 130 Šie argumentai taip pat turi būti atmesti. Atsižvelgus į šios bylos aplinkybes, minėtas pareiškimas negali paneigti konstatavimo, kad *Brasserie nationale* po 1986 m. spalio 7 d. ir gruodžio 2 d. posėdžių sutiko išplėsti Sutarties taikymo sritį. Šiuo atžvilgiu primintina, kad nesvarbu žinoti, kaip atsirado pasiūlymas išplėsti Sutarties taikymo sritį, kai galima nustatyti valios suderinimą (šiuo klausimu žr. 1978 m. vasario 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Miller prieš Komisiją*, 19/77, Rink. p. 131, 7 punktą ir 1994 m. liepos 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Parker Pen prieš Komisiją*, T-77/92, Rink. p. 549, 37 punktą).
- 131 Bet kuriuo atveju, jei darytume prielaidą, kad *Brasserie nationale* nesutiko išplėsti Sutarties taikymo srities, šiuo atveju ji turėjo išreikšti savo nepitarimą šio naujo „sąlygos dėl alaus“ aiškinimo atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 2000 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją*, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ir T-104/95, Rink. p. II-491, 1353 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Tačiau aišku, kad šiuo atveju taip nebuvo.
- 132 Antra vertus, jei dėl minėto Sutarties taikymo srities išplėtimo šalys nebūtų susitarusios, logiška, jog *Brasserie nationale* negalėtų Komisijai pateikti argumentų, kad tik ji viena netaikė šio išplėtimo.

133 Dėl argumento, susijusio su minėtu *Wiltz* laišku, nurodytina, jog labai tikėtina, kad *Wiltz* šiame laiške minėtą pasiūlymą galėjo pateikti ne dėl ieškovių nurodytos priežasties, bet norėdama pakeisti tekstą, kuris konkrečiai buvo minėtų dviejų posėdžių protokolų rezultatas. Be to, reikia konstatuoti, kad, priešingai nei teigia ieškovės, šį *Wiltz* pasiūlymą sudarė ne tik redakciniai pakeitimai. Pagal šį pasiūlymą „nuomos sutarties sudarymas“ yra prilyginamas „sąlygai dėl alaus“, tačiau 1986 m. gruodžio 2 d. FBL posėdžio protokolas numato, kad tokiai sąlygai prilyginamas „nuomos sutarties sudarymas ir dalyvavimas finansuojant kavinės įrangą“. Taigi toks pakeitimas negali būti laikomas tik redakciniu.

134 Galiausia dėl tariamo Komisijos pripažinimo, kad Sutartis netaikoma tais atvejais, kai nėra „sąlygos dėl alaus“, pažymėtina, jog jei Sprendimo 92 konstatuojamosios dalies formuluotė „pažeidimas apsiribojo <...> tik mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietomis, kurias su šalimis sieja išimtinio pirkimo sąlyga“, galbūt nėra tinkama, perskaičius kartu Sprendimo 9 ir 48–63 konstatuojamąsias dalis, o ypač 50 konstatuojamojoje dalyje esančią nuorodą į 9 konstatuojamąją dalį, matyti, jog Komisija manė, kad Sutartis taip pat taikoma ir nesant „sąlygos dėl alaus“. Be to, primintina, kad šia pirmojo ieškinio pagrindo dalimi ieškovės ginčija šią nuomonę. Taigi jos neturi pagrindo teigti, kad Komisija buvo kitos nuomonės.

135 Atsižvelgus į tai, kas pasakyta, reikia padaryti išvadą, jog ieškovės nepateikė argumentų, galinčių paneigti Komisijos konstatavimą, kad šalių valia dėl Sutarties taikymo buvo suderinta, netgi nesant tinkamai sudarytos ir galiojančios „sąlygos dėl alaus“.

136 Taigi pirmojo ieškinio pagrindo antra dalis turi būti atmesta.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo penktos dalies, susijusios su tuo, kad Sutartis neturi didelio poveikio konkurencijai

Ginčijamas sprendimas

- 137 Sprendime nurodoma, kad Sutartis galėjo ženkliai apriboti konkurenciją Liuksemburgo Horeca sektoriuje. Šiuo atžvilgiu pirmiausia primintina, kad šalys Sutarties taikymo sritį apribojo Liuksemburgo Horeca sektoriumi, o tai reiškia, kad jos manė, jog Sutarties veiksmingumui užtikrinti jų padėtis šiame sektoriuje yra pakankamai reikšminga ir kad konkurencijos sąlygos jame pakankamai skiriasi nuo sąlygų kituose sektoriuose ir kaimyninėse šalyse. Antra, atsižvelgus į jų pačių gamybą ir jų importuoto alaus platinimą, pastebėtina, jog atitinkamame sektoriuje šalys kontroliavo apie 85 % alaus pardavimų ir kad daugiau kaip pusė Liuksemburgo mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietų buvo su jomis susijusios „sąlyga dėl alaus“ (74–76 konstatuojamosios dalys).

Šalių argumentai

- 138 Ieškovės teigia, kad Komisijos išvada, jog egzistuoja didelis konkurencijos ribojimas, yra klaidinga ir nepakankamai motyvuota. Iš tiesų jos pastebi, kad Komisija neapibrėžė referencinės rinkos. Be to, jos tvirtina, kad tai, jog Sutarties taikymas buvo apribotas Liuksemburgo Horeca sektoriumi, nieko nereiškia, o tik atitinka šalių identifikuotos problemos mastą, į kurią atsižvelgus jos galėjo bendradarbiauti. Antra vertus, jei šalių platinamo alaus kiekio dalis, sudaranti 85 %, gali atrodyti didelė, tai mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietų, atvirų kitoms alaus darykloms, dalis, sudaranti maždaug 40–45 %, negali pateisinti vertinimo dėl didelio ribojimo. Be to, tai, kad ribojimas, susijęs su užsienio alaus daryklomis, yra neįgyvendintas, turėtų privesti prie išvados, jog ribojimas nebuvo didelis.

139 Komisija ginčija šios pirmojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

— Dėl nurodytos vertinimo klaidos

140 Šiuo atžvilgiu pakanka priminti, kad įmonės, sudariusios susitarimą, kurio tikslas – riboti konkurenciją, iš esmės neturėtų išvengti EB 81 straipsnio 1 dalies taikymo teigdamos, kad jų susitarimas neturėjo pastebimo poveikio konkurencijai (2004 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją*, T-44/00, Rink. p. II-2223, 130 ir 196 punktai).

141 Iš tikrųjų kadangi Sutarties tikslas buvo, viena vertus, išsaugoti atitinkamus šalių klientus Liuksemburgo Horeca sektoriuje ir, antra vertus, sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į šį sektorių, jos galiojimas turėjo prasmę tik tuo atveju, jeigu jos tikslas būtų pastebimai riboti konkurenciją šiame sektoriuje, tai yra joms komerciškai naudinga būdu (pagal analogiją žr. minėto sprendimo *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją* 131 punktą).

— Dėl tariamo motyvų nepateikimo

- ¹⁴² Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką EB 253 straipsniu reikalaujamas motyvavimas turi atitikti konkretaus akto pobūdį bei aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti šį aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų žinoti priežastis, dėl kurių priimtas aktas, o kompetentingas teismas galėtų vykdyti jo teisminę kontrolę (1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktas).
- ¹⁴³ Taigi atsižvelgus į Sprendimo 74–76 konstatuojamosiose dalyse nurodytą informaciją reikia nurodyti, jog *Brasserie nationale* visiškai galėjo remtis argumentais dėl Komisijos išvados, kad ženkliai ribojama konkurencija, neteisėtumo.
- ¹⁴⁴ Dėl kaltinimo, kad nebuvo apibrėžta nagrinėjama rinka, pakanka priminti, jog sprendime, priimtame remiantis EB 81 straipsniu, Komisija yra įpareigota apibrėžti nagrinėjamą rinką tik tuo atveju, kai to nepadarius yra neįmanoma nustatyti, ar nagrinėjami įmonių susitarimas, įmonių asociacijos sprendimas ir suderinti veiksmai gali paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą ir ar jų tikslas ar poveikis yra konkurencijos trukdymas, ribojimas arba iškraipymas bendrojoje rinkoje (2003 m. kovo 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CMA CGM ir kt. prieš Komisiją*, T-213/00, Rink. p. II-913, 206 punktas). Tačiau šioje byloje taip nėra, kaip tai matyti iš to, kad buvo atmetos šio ieškinio pagrindo trečia ir ketvirta dalys.
- ¹⁴⁵ Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad pirmojo ieškinio pagrindo penkta dalis turi būti atmeta.

146 Kadangi buvo atmestos visos pirmojo ieškinio pagrindo dalys, visas ieškinio pagrindas turi būti atmestas, ir todėl reikia išnagrinėti antrąjį ieškinio pagrindą.

2. Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies ir EB 253 straipsnyje nustatyto reikalavimo motyvuoti pažeidimu

147 Antrąjį ieškinio pagrindą sudaro trys dalys, susijusios su tuo, kad, pirma, pažeidimas nebuvo padarytas tyčia, antra, pažeidimo sunkumas ir trukmė įvertinti klaidingai ir, trečia, netaikytos Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir EAPB sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gairės (OL C 9, 1998, p. 3, toliau – gairės) dėl lengvinančių aplinkybių. Byloje T-49/02 nurodytą ieškinio pagrindą dar sudaro ketvirta dalis, susijusi su baudų apskaičiavimui Komisijos nustatyta pirmine pagrindine suma.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo pirmos dalies, susijusios su tuo, kad pažeidimas nebuvo padarytas tyčia

Ginčijamas sprendimas

148 Sprendime nurodyta, kad konkurencijos taisyklės laikomos pažeistomis tyčia, jei suinteresuotieji asmenys supranta, jog nagrinėjamo akto tikslas arba poveikis yra riboti konkurenciją. Nesvarbu, ar jie supranta, kad taip pat pažeidžia ir EB sutarties nuostatas. Tačiau dėl nuostatų, susijusių su užsienio alaus daryklomis, Komisija nurodė, jog šalys negalėjo nežinoti, kad jų tikslas yra ribojantis konkurenciją. Be to, šių nuostatų jos niekaip nepagrindė. Kalbant apie konkurencijos tarp šalių ribojimą,

susijusį su abipusiu „sąlygų dėl alaus“ laikymusi, įmanoma, kad Sutarties sudarymo metu ir iki 1996 m. kovo mėn. šalys galėjo jį pateisinti teisiniu nesaugumu, kurį sukūrė Liuksemburgo teismų praktika, susijusi su kainos ar kiekio nenustatymu. Vis dėlto nuo 1996 m. kovo mėn. tokiais motyvais nebebuvo galima remtis, nes tuo metu ši teismų praktika buvo pakeista. Taigi daroma išvada, kad šalys pažeidimą padarė tyčia, net jei tam tikrą laikotarpį dėl Liuksemburgo teismų praktikos galėjo kilti abejonių dėl pažeidžiančio tam tikrų sąlygų pobūdžio (89 ir 90 konstatuojamosios dalys).

Šalių argumentai

149 Ieškovės tvirtina, kad Komisija suklydo nusprendusi, kad pažeidimą jos padarė tyčia.

150 Iš tikrųjų dėl ribojimo, susijusio su klientų išsaugojimu, viena vertus, Komisija pati pripažįsta, kad dėl Liuksemburgo teismų praktikos galėjo kilti abejonių dėl pažeidžiančio šio ribojimo pobūdžio. Pakartodamos argumentą, jog šiuo pasiteisinimu galima remtis ne iki 1996 m., bet iki 1998 m. vidurio, ieškovės priduria, kad pagal Sprendime Komisijos pateiktus argumentus „tyčinį“ pažeidimą galima būtų konstatuoti tik paskutinių dvejų Sutarties galiojimo metų atžvilgiu. Antra vertus, Sprendime Komisija ir neginčija, kad vienintelis Sutarties tikslas buvo užtikrinti „sąlygų dėl alaus“ laikymąsi. Taigi šis tikslas yra teisėtas (minėtas sprendimas *Delimitis*).

- 151 Be to, ieškovės teigia, jog jos nėra tokios dydžio, kad negalėtų būti pripažinta, jog jos nežinojo teisės. Jos primena, kad nors Sprendimo 96 konstatuojamojoje dalyje *Brasserie de Luxembourg* ir kvalifikuojama kaip didelė įmonė, priešingai, toks apibūdinimas negalėtų būti taikomas nė vienai kitai šaliai. Kita vertus, ieškovės niekada nesuprato, kad apribojo prekybą tarp valstybių narių. Šiuo klausimu *Brasserie nationale* priduria, jog Komisija neįrodė, kad yra kitaip.
- 152 Ieškovės taip pat tvirtina, kad nė viena šalis nebandė daryti kliūčių užsienio alaus darykloms. *Brasserie nationale* priduria, kad nė viena šalis nemanė, jog tikslas, kuriuo siekiama išsaugoti galimybę konkuruoti tarpusavyje nacionaliniu lygiu, gali būti pripažintas antikonkurenciniu. Dėl Sutarties teisėtumo *Diekirch* išreikšta abejonė yra tik tipinė laiškų, kuriais teisiniuose ginčuose užmezgamas kontaktas, formuluotė.
- 153 Kalbant apie Sprendimo motyvavimą dėl ieškovių tyčinių veiksmų, *Brasserie nationale* teigia, kad argumentas, pagal kurį kalbant apie su užsienio alaus daryklomis susijusias nuostatas, „šalys negalėjo nežinoti, kad jų tikslas yra ribojantis konkurenciją“, parodo loginę klaidą (*petitio principii*) ir nieko neįrodo, o argumentas, kad „šių nuostatų šalys niekaip nepagrindė“ yra netikslus. Šie du kaltinimai, *Brasserie nationale* teigimu, neleidžia pripažinti, kad Sprendimo motyvavimas atitinka nustatytus aiškumo ir tikslumo reikalavimus. *Wiltz* ir *Battin* tvirtina, kad Sprendimo 89 konstatuojamojoje dalyje pateikti motyvai nėra įrodymas. Taigi EB 253 straipsnio nebuvo laikytasi.
- 154 Komisija ginčija šios antrojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

— Dėl nurodomos vertinimo klaidos

- 155 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką tam, kad EB sutartyje nustatytos konkurencijos taisyklės būtų laikomos pažeistomis tyčia, nebūtina, jog įmonė suprastų ribojanti konkurenciją, pakanka to, kad ji negalėjo nežinoti, jog veiksmas, dėl kurių ji kaltinama, buvo siekiama riboti konkurenciją, ir nesvarbu, ar įmonė suprato pažeidžianti EB 81 straipsnį (minėto sprendimo *Miller prieš Komisiją* 18 punktas ir 1995 m. balandžio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ferriere Nord prieš Komisiją*, T-143/89, Rink. p. II-917, 41 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).
- 156 Taigi, kaip matyti iš to, kad buvo atmestos pirmojo ieškinio pagrindo trečia ir ketvirta dalys, Komisija pagrįstai galėjo padaryti išvadą, kad Sutarties tikslas – išsaugoti atitinkamus šalių klientus Liuksemburgo Horeca sektoriuje ir sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į šį sektorių. Taip pat Sutartimi, pirma, padalijama rinka ir, antra, atskiriama nuo bendrosios rinkos. Tokiomis aplinkybėmis teigtina, kad Komisija nesuklysdama galėjo manyti, jog ieškovės negalėjo nežinoti, kad Sutarties tikslas – riboti konkurenciją.
- 157 Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, jog visi ieškovių argumentai, t. y. kad jos nėra tokio dydžio, jog negalėtų būti pripažinta, kad jos nežinojo teisės; kad jos niekada nesuprato, jog Sutartis riboja prekybą tarp valstybių narių; kad nė viena šalis nebandė daryti kliūčių užsienio alaus darykloms ir nė viena šalis nemanė, kad tikslas, kuriuo siekiama išsaugoti galimybę konkuruoti tarpusavyje nacionaliniu lygiu, gali būti pripažintas antikoncepciniu, yra visiškai nesvarbūs šioje byloje.

158 Dar ieškovės tvirtina, kad pati Komisija Sprendime pripažįsta, jog dėl tuometinės Liuksemburgo teismų praktikos galėjo kilti abejonė dėl ribojimo, susijusio su klientų išsaugojimu, pažeidžiančio pobūdžio. Šiuo atžvilgiu pakanka nurodyti, kad, kaip tvirtina Komisija, net manant, jog tokia abejonė pagrįsta, ji yra nesvarbi konkurencijos ribojimo tyčios atžvilgiu, nes tai susiję ne su Sutarties tikslu riboti konkurenciją, bet su jos pažeidžiančiu pobūdžiu. Todėl kaip matyti iš šio sprendimo 155 punkte nurodytos teismų praktikos, Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje minima tyčios sąvoka yra susijusi tik su atitinkamo susitarimo ribojančiu tikslu, o ne su jo pažeidžiančiu pobūdžiu EB 81 straipsnio 1 dalies atžvilgiu.

159 Galiausia dėl argumento, susijusio su tuo, jog Sprendimo 96 konstatuojamojoje dalyje *Brasserie de Luxembourg* vertinama kaip didelė įmonė, ir priešingai, toks apibūdinimas netinka nė vienai kitai šaliai, pažymėtina, kad, kaip primena Komisija, *Brasserie de Luxembourg* dydis buvo nurodytas tik pateisinti dauginimo koeficiento naudojimą pastarosios atžvilgiu atgrasinimo tikslais. Taigi šis įmonės dydžio įvertinimas analizuojant konkurencijos ribojimo tyčinį pobūdį yra nesvarbus.

— Dėl tariamo motyvų nepateikimo

160 Atsižvelgiant į šio sprendimo 140 punkte minėtą EB 253 straipsnyje nustatytą reikalavimą pateikti motyvus, Sprendimo 89–90 konstatuojamosios dalys aiškiai ir nedviprasmiškai parodo priežastis, dėl kurių Komisija nusprendė, kad konkurencija buvo ribojama tyčia.

161 Iš to išplaukia, kad antrojo ieškinio pagrindo pirma dalis turi būti atmesta.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo antros dalies, susijusios su klaidingu pažeidimo sunkumo ir trukmės įvertinimu

Ginčijamas sprendimas

- 162 Dėl pažeidimo sunkumo Sprendime nurodoma, jog, viena vertus, kadangi Sutarties tikslas yra išsaugoti klientus ir sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į rinką, šis pažeidimas yra vienas sunkiausių, kokius galima padaryti. Antra vertus, manytina, kad, pirma, pažeidimas yra apribotas Horeca sektoriumi ir tik tomis mažmeninės pilstomo alaus prekybos vietomis, kurias su šalimis sieja išimtinio pirkimo sąlyga, antra, nuostatos dėl užsienio alaus daryklų nebuvo įgyvendintos, ir, trečia, Liuksemburgo alaus rinka yra mažesnė nei Bendrijos. Dėl visų šių priežasčių pažeidimas kvalifikuojamas kaip sunkus (92–93 konstatuojamosios dalys).
- 163 Dėl pažeidimo trukmės Sprendime nurodoma, kad jis pasibaigė 2000 m. vasario 16 d., t. y. tą dieną, kai *Interbrew* pranešė Komisijai, kad ji savo dukterinėms įmonėms *Mousel* ir *Diekirch* nurodė nebetaikyti Sutarties (86 konstatuojamoji dalis). Iš to reikia padaryti išvadą, kad tai yra ilgos trukmės pažeidimas, nes jis tęsėsi daugiau kaip keturiolika metų (1985–2000 m.) (97 konstatuojamoji dalis).

Šalių argumentai

- 164 Ieškovės tvirtina, kad Komisija neteisingai įvertino pažeidimo sunkumą ir trukmę.

- 165 Dėl pažeidimo sunkumo jos nurodo, kad pagal gairės lengvi pažeidimai yra apibrėžti kaip apribojimai, „turintys ribotos įtakos rinkai ir veikiantys reikšmingą, tačiau palyginti nedidelę Bendrijos rinkos dalį“, o sunkūs pažeidimai yra apibrėžti kaip horizontalūs arba vertikalūs pirmiau minėto tipo apribojimai, tačiau „jie įgyvendinami griežčiau, turi didesnę įtaką rinkai ir veikia didesnes bendrosios rinkos sritis“. Ieškovių teigimu, kadangi Sprendimo 92 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad nuostatos dėl užsienio alaus daryklų nebuvo įgyvendintos, Sutartis taikoma tik Horeca sektoriui Liuksemburge ir pasikeitimas informacija buvo labai ribotas, šis pažeidimas turėjo būti kvalifikuotas kaip lengvas. Šiuo atžvilgiu *Brasserie nationale* dar kartą primena, kad apie Sutartį pranešti nebuvo būtina.
- 166 Dėl pažeidimo trukmės ieškovės nurodo, kad nuostatos, susijusios su užsienio alaus daryklomis, nebuvo įgyvendintos.
- 167 Komisija ginčija šios antrojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

— Dėl pažeidimo sunkumo

- 168 Reikia priminti, kad gairės nustato, jog vertinant pažeidimo sunkumą reikia atsižvelgti į jo pobūdį, jo įtaką rinkai, kur tai gali būti įvertinta, ir atitinkamos geografinės rinkos dydį. Tokiu būdu pažeidimus galima suskirstyti į tris kategorijas: lengvi pažeidimai, sunkūs pažeidimai ir labai sunkūs pažeidimai (1 punkto A dalies pirmoji ir antroji pastraipos).

- 169 Reikia patikslinti, kad gairės neįpareigoja Bendrijos teismų vertinant baudas, nes pastarieji šiuo atžvilgiu turi neribotą jurisdikciją pagal Reglamento Nr. 17 17 straipsnį. Be to, nors Komisija gali nustatyti baudos dydį remdamasi gairėse įtvirtintu metodu, ji gali skirti tik Reglamento Nr. 17 15 straipsnyje nustatytas sankcijas (2003 m. spalio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *General Motors Nederland ir Opel Nederland prieš Komisiją*, T-368/00, Rink. p. II-4491, 188 punktas).
- 170 Taip pat primintina, kad pažeidimų sunkumas turi būti nustatytas remiantis daugeliu veiksnių, pavyzdžiui, konkrečiomis bylos aplinkybėmis, jos kontekstu ir baudų atgrasinamuoju poveikiu, tačiau privalomo ar baigtinio kriterijų, į kuriuos reikia atsižvelgti, sąrašo nėra. Be to, iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, jog Komisija pagal Reglamentą Nr. 17 turi diskreciją nustatyti baudų dydį tam, kad kad reguliuotų įmonių veiksmus taip, jog būtų laikomasi konkurencijos taisyklių. Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas turi kontroliuoti, ar paskirtos baudos dydis yra proporcingas pažeidimo sunkumui ir trukmei bei palyginti pažeidimo sunkumą ir ieškovės nurodytas aplinkybes (1997 m. spalio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją*, T-229/94, Rink. p. II-1689, 127 punktas; minėto sprendimo *General Motors Nederland ir Opel Nederland prieš Komisiją* 189 punktas).
- 171 Šioje byloje konstatuotina, kad Sprendime Komisijos argumentai susideda iš dviejų dalių; juose, beje, gairėmis nėra akivaizdžiai remiamasi.
- 172 Dėl pirmos argumentų dalies primintina, kad, kaip buvo nurodyta nagrinėjant pirmojo ieškinio pagrindą trečią ir ketvirtą dalis, Sutartimi, pirma, padalijama rinka ir, antra, atskiriama nuo bendrosios rinkos.

- 173 Kalbant apie rinkos padalijimą, šio pobūdžio karteliai yra vienas iš aiškiai nesuderinamų su bendrąja rinka kartelių pavyzdžių, nurodytų EB 81 straipsnio 1 dalies c punkte. Iš tiesų Pirmosios instancijos teismo praktikoje jie vertinami kaip akivaizdūs konkurencijos ribojimai (1998 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *European Night Services ir kt. prieš Komisiją*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 ir T-388/94, Rink. p. II-3141, 136 punktas).
- 174 Kalbant apie bendrosios rinkos atskyrimą primintina, kad toks akivaizdus konkurencijos teisės pažeidimas pagal savo pobūdį yra ypač sunkus. Jis prieštarauja svarbiausiems Bendrijos tikslams ir ypač bendrosios rinkos sukūrimui (šiuo klausimu žr. 1993 m. balandžio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Peugeot prieš Komisiją*, T-9/92, Rink. p. II-493, 42 punktą ir minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *General Motors Nederland ir Opel Nederland prieš Komisiją* 191 punktą).
- 175 Tokiomis aplinkybėmis pirmoje argumentų dalyje Komisija teisingai nurodė, kad tokios Sutarties sudarymas yra vienas sunkiausių EB 81 straipsnio pažeidimų.
- 176 Dėl antros argumentų dalies primintina, kad iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, jog nacionalinio lygmens geografinė rinka atitinka reikšmingą bendrosios rinkos dalį (1983 m. lapkričio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Michelin prieš Komisiją*, 322/81, Rink. p. 3461, 28 punktas ir minėto sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją* 58 punktas).
- 177 Taigi šis pažeidimas apima reikšmingą bendrosios rinkos dalį, nes aišku, kad jis susijęs su visu Liuksemburgo Horeca sektoriumi.

- 178 Be to, gairėse Komisija dėl labai sunkių pažeidimų nurodė, kad jiems „iš esmės priskiriami horizontalūs apribojimai, pavyzdžiui, kainų karteliai, rinkos pasidalijimo kvotos ir kiti tinkamam vidaus rinkos funkcionavimui pavojų keliantys veiksmai, pavyzdžiui, nacionalinių rinkų atskyrimas“ (1 punkto A dalies antrosios pastraipos trečia įtrauka). Iš šio aprašymo matyti, kad susitarimai arba suderinti veiksmai, susiję, kaip šioje byloje, pirma, su klientų pasidalijimu, ir, antra, atskyrimu nuo bendrosios rinkos, vien dėl savo pobūdžio gali būti vertinami kaip labai sunkūs pažeidimai, ir nėra svarbu, kad toks elgesys neapibūdinamas ypatingu geografiniu paplitimu ar poveikiu. Šią išvadą patvirtina tai, kad nors apibūdinant sunkius pažeidimus minima, kad „dažniausia tai yra horizontalūs arba vertikalūs <...>, tačiau jie įgyvendinami griežčiau, turi didesnę įtaką rinkai ir veikia didesnes bendrosios rinkos sritis“, tačiau apibrėžant labai sunkius pažeidimus nenurodomas joks konkretaus poveikio rinkai ar pasekmių atitinkamai geografiniai sričiai reikalavimas.
- 179 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad, kaip matyti iš Sprendimo, šio pažeidimo kvalifikavimas kaip sunkaus vietoj labai sunkaus jau yra lengvesnis vertinimas atsižvelgiant į kriterijus, paprastai taikomus nustatant baudas kartelių, kuriais siekiama pasidalyti rinką, ir, be to, atskirti nuo bendrosios rinkos, atveju (šiuo klausimu žr. minėtą sprendimą *Tate & Lyle ir kt. prieš Komisiją*, patvirtintą 2004 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *British Sugar prieš Komisiją*, C-359/01 P, Rink. p. I-4933, 103 punktu).
- 180 Be to, primintina, kad gairių 1 punkto A dalies antrosios pastraipos pirmoje įtraukoje dėl lengvų pažeidimų Komisija patikslina, kad „dažniausia tai yra vertikalūs prekybos apribojimai, turintys ribotos įtakos rinkai ir veikiantys reikšmingą, tačiau palyginti nedidelę Bendrijos rinkos dalį“.

181 Todėl reikia manyti, kad horizontalus susitarimas, kuris apima visą valstybės narės teritoriją ir kurio tikslas – rinkos pasidalijimas ir atskyrimas nuo bendrosios rinkos, negalėtų būti kvalifikuojamas kaip lengvas pažeidimas gairių prasme.

182 Šio vertinimo nepakeičia aplinkybė, kad antrasis identifikuotas pažeidimas nebuvo įgyvendintas. Iš tiesų, kaip buvo priminta šio sprendimo 174 punkte, toks ribojimas sudaro EB 81 straipsnyje, ir apskritai – Bendrijos tiksluose apibūdintą pažeidimą.

183 Dėl visų šių priežasčių galiausiai reikia nurodyti, kad kvalifikuodama šį pažeidimą kaip sunkų Komisija nepažeidė ieškovių teisių Bendrijos teisės atžvilgiu.

– Dėl pažeidimo trukmės

184 Šiuo atžvilgiu pakanka nurodyti, kad net patvirtinus prielaidą, jog Sutarties nuostatos dėl užsienio alaus daryklų nebuvo įgyvendintos, ji yra nesvarbi.

185 Iš tiesų, kadangi Komisija neprivalėjo įrodyti nagrinėjamo susitarimo poveikio, nes jo tikslas – riboti konkurenciją, apskaičiuojant pažeidimo trukmę nėra svarbu, ar viena iš nagrinėjamo susitarimo dalių buvo įgyvendinta. Norint apskaičiuoti pažeidimo, kurio tikslas – riboti konkurenciją, trukmę, pakanka nustatyti šio susitarimo

galiojimo trukmę, t. y. laikotarpį nuo jo sudarymo dienos iki jo galiojimo pasibaigimo dienos (minėto sprendimo *CMA CGM ir kt. prieš Komisiją* 280 punktas).

- 186 Iš to, kas pasakyta, reikia padaryti išvadą, kad antrojo ieškinio pagrindo antra dalis turi būti atmesta.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo trečios dalies, susijusios su tuo, kad lengvinančių aplinkybių atžvilgiu netaikytos gairės

Ginčijamas sprendimas

- 187 Sprendime nurodyta, kad baudos dydis galėtų būti sumažintas 20 %, nes dėl Liuksemburgo teismų praktikos iki 1996 m. kovo mėn. galėjo kilti abejonė dėl pažeidžiančio ribojimų, susijusių su abipusiu „sąlygų dėl alaus“ laikymusi, pobūdžio (100 konstatuojamoji dalis).

Šalių argumentai

- 188 Grįsdamos šią dalį, viena vertus, ieškovės nurodo, kad Komisija suklydo pripažindama lengvinančią aplinkybę, susijusią su abejonė dėl minėtos Liuksemburgo teismų praktikos tik iki 1996 m. kovo mėn., nes ši data negali būti nurodyta kaip momentas, kai galutinai išnyko grėsmė, dėl kurios buvo sudaryta Sutartis. *Brasserie nationale* priduria, kad galimybė pareikšti apeliaciją ir skirtinga teismų praktika pateisina šios abejonės pripažinimą lengvinančia aplinkybe iki Sutarties galiojimo pasibaigimo arba bent jau iki vidutinio apeliacinio skundo nagrinėjimo

tokioje valstybėje kaip Liuksemburgas termino, kuris yra treji metai, pasibaigimo. Tokiomis aplinkybėmis, *Brasserie nationale* nuomone, būtų pagrįsta sumažinti baudą mažiausia 40 %.

189 Antra vertus, ieškovės teigia, kad tarp gairėse išvardytų lengvinančių aplinkybių yra „neteisėtų susitarimų arba veiksmų neįgyvendinimas praktikoje“ (3 punkto antra įtrauka). Todėl Sutarties nuostatų dėl užsienio alaus daryklų netaikymas pateisintų papildomą baudų dydžio sumažinimą.

190 Komisija ginčija šios antrojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

191 Dėl pirmo ieškovių argumento primintina, kad Komisija tvirtino, jog ieškovių nurodyto teisinio nesaugumo problema negali pateisinti EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo (62 konstatuojamoji dalis). Kaip buvo pažymėta nagrinėjant pirmojo ieškinio pagrindo trečią dalį, šis tvirtinimas nėra klaidingas, nes toks rūpestis negalėtų pateisinti antikonkurencinį tikslą turinčio kartelio.

192 Vadinas, kadangi ši problema negali pateisinti tokio kartelio, į ją negali būti atsižvelgta ir ji negali būti laikoma lengvinančia aplinkybe, pateisinančia nagrinėjamos baudos, paskirtos dėl šio kartelio, sumažinimą.

- 193 Reikia pažymėti, jog šalių nurodyta teisinio nesaugumo problema negali pateisinti pripažinimo, kad egzistuoja pagrįsta abejonė dėl šioje byloje nagrinėjamo konkurenciją ribojančių veiksmų pažeidžiančio pobūdžio gairių 3 punkto prasme, nes, kaip buvo minėta šiame sprendime, Sutartis buvo susitarimas, kuriuo siekiama pasidalyti rinką ir atskirti bendrąją rinką.
- 194 Iš to reikia padaryti išvadą, kad dėl minėtos abejonės sumažindama ieškovių baudos dydį 20 % Komisija nepažeidė Bendrijos teisės joms suteiktų teisių.
- 195 Dėl antro ieškovių argumento pažymėtina, kad minėta gairių 3 punkto antroji įtrauka neturi būti aiškinama kaip numatanti atvejį, kai kartelis visiškai nėra įgyvendintas, neatsižvelgiant į kiekvienos įmonės konkrečius veiksmus, bet turi būti suprantama kaip aplinkybė, pagrįsta kiekvienos įmonės individualiais veiksmais.
- 196 Taigi ieškovės nepateikė nė vieno argumento, kuris leistų padaryti išvadą, jog joms galėtų būti taikoma gairių 3 punkto antrojoje pastraipoje numatyta lengvinanti aplinkybė dėl to, kad Sutartis iš esmės nebuvo taikyta, t. y. patvirtinančio, jog jos tikrai vengė taikyti šį susitarimą, o jų elgesys rinkoje buvo konkurencinis.
- 197 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad antrojo ieškinio pagrindo trečia dalis turi būti atmesta.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo ketvirtos dalies (kuria remiamasi tik byloje T-49/02), susijusios su tuo, kad Komisija nepateikė motyvų dėl baudų apskaičiavimui nustatytos pirminės pagrindinės sumos

Ginčijamas sprendimas

- 198 Dėl visų pirmiau išvardytų priežasčių Sprendime šis pažeidimas kvalifikuojamas kaip sunkus. Komisija manė, kad taip pat svarbu atsižvelgti į realų šalių ekonominį pajėgumą padaryti žalą ir nustatyti tokį baudos dydį, kuris turėtų pakankamą atgrasantį poveikį, ir kad šią sumą reikėtų paskirstyti atsižvelgiant į kiekvienos šalies atitinkamų neteisėtų veiksmų svorį. Taip, atsižvelgiant į atitinkamus pardavimus nagrinėjamame sektoriuje, šalys buvo suskirstytos į tris grupes, o pagal pažeidimo sunkumą baudos suma Sprendimo 95 konstatuojamojoje dalyje nurodytai pirmai grupei, t. y. *Brasserie de Luxembourg*, sudarė 500 000 eurų (92–95 konstatuojamosios dalys).

Šalių argumentai

- 199 *Brasserie nationale* kaltina Komisiją, kad ji nepakankamai motyvavo baudų apskaičiavimui nustatytą pirminę pagrindinę sumą, skirtą Sprendimo 95 konstatuojamojoje dalyje minimoms pirmos grupės įmonėms, t. y. sumą, kuri iš esmės nulemia visus skaičiavimus kiekvienos šalies atžvilgiu. Tai trukdytų vykdyti *Brasserie nationale* skirtos baudos teisminę kontrolę ir todėl pagrįstų jos panaikinimą.

- 200 Komisija ginčija šios antrojo ieškinio pagrindo dalies pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 201 Remiantis EB 253 straipsnyje nustatyta ir šio sprendimo 140 punkte primintu reikalavimu pateikti motyvus, reikia pažymėti, kad, atsižvelgiant į Sprendimo 92–95 konstatuojamosiose dalyse minėtą informaciją, *Brasserie nationale* visiškai galėjo nurodyti pagrindus dėl skaičiavimo elementų, kuriais remdamasi Komisija minėtai pirmai grupei nustatė 500 000 eurų baudą, neteisėtumo.
- 202 Iš minėtų konstatuojamųjų dalių matyti, kad Komisija tokią sumą apskaičiavo pirmiausia kvalifikavusi šį pažeidimą kaip sunkų, o tada, atsižvelgdama į *Brasserie de Luxembourg* realų ekonominį pajėgumą padaryti žalą kitiems ūkio subjektams, į būtinybę nustatyti tokį baudos dydį, kuris turėtų pakankamą atgrasantį poveikį, bei į konkretų jos neteisėtų veiksmų svorį, nustatytą atsižvelgiant į jos pardavimus Liuksemburgo Horeca sektoriuje.
- 203 Taigi antrojo ieškinio pagrindo ketvirta dalis turi būti atmesta.
- 204 Kadangi visos antrojo ieškinio pagrindo dalys buvo atmestos, turi būti atmestas visas ieškinio pagrindas.
- 205 Todėl visi šie ieškiniai turi būti atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 206 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė.
- 207 Kadangi ieškovės pralaimėjo bylą, jos turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal Komisijos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinius.**
- 2. Priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.**

Meij

Forwood

Pelikánová

Paskelbta 2005 m. liepos 27 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

H. Jung

A. W. H. Meij

II - 3101

Turinys

Faktai	II - 3040
Ginčijamas sprendimas	II - 3044
Procesas	II - 3046
Šalių reikalavimai	II - 3046
Dėl teisės	II - 3047
1. Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimu	II - 3047
Dėl Sutarties tikslo vertinimo (pirmojo ieškinio pagrindo trečia, ketvirta ir pirma dalys)	II - 3048
Ginčijamas sprendimas	II - 3048
Šalių argumentai	II - 3054
— Dėl tariamai klaidingo vertinimo, kad Sutarties tikslas – išsaugoti klientus (pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis)	II - 3054
— Dėl tariamai klaidingo vertinimo, kad Sutarties tikslas – sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių (pirmojo ieškinio pagrindo ketvirta dalis)	II - 3059
— Dėl nepakankamo atsižvelgimo į Sutarties sudarymo aplinkybes vertinant Sutarties tikslą (pirmojo ieškinio pagrindo pirma dalis) .	II - 3060
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 3062
— Dėl tariamai klaidingo kvalifikavimo, kad Sutarties tikslas – išsaugoti klientus (pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis)	II - 3062
— Dėl tariamai klaidingo kvalifikavimo, kad Sutarties tikslas – sudaryti kliūtis užsienio alaus darykloms patekti į Liuksemburgo Horeca sektorių (pirmojo ieškinio pagrindo ketvirta dalis)	II - 3067

BRASSERIE NATIONALE IR KT. / KOMISIJA

— Dėl nepakankamo atsižvelgimo į Sutarties sudarymo aplinkybes vertinant Sutarties tikslą (pirmojo ieškinio pagrindo pirma dalis) .	II - 3071
Dėl pirmojo ieškinio pagrindo antros dalies, susijusios su tuo, kad Komisija neteisingai nusprendė, jog Sutartis taikoma nesant „sąlygos dėl alaus“	II - 3072
Ginčijamas sprendimas	II - 3072
Šalių argumentai	II - 3073
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 3075
Dėl pirmojo ieškinio pagrindo penktos dalies, susijusios su tuo, kad Sutartis neturi didelio poveikio konkurencijai	II - 3082
Ginčijamas sprendimas	II - 3082
Šalių argumentai	II - 3082
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 3083
— Dėl nurodytos vertinimo klaidos	II - 3083
— Dėl tariamo motyvų nepateikimo	II - 3084
2. Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalies ir EB 253 straipsnyje nustatyto reikalavimo motyvuoti pažeidimu	II - 3085
Dėl antrojo ieškinio pagrindo pirmos dalies, susijusios su tuo, kad pažeidimas nebuvo padarytas tyčia	II - 3085
Ginčijamas sprendimas	II - 3085
Šalių argumentai	II - 3086
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 3088
— Dėl nurodomos vertinimo klaidos	II - 3088
— Dėl tariamo motyvų nepateikimo	II - 3089
	II - 3103

Dėl antrojo ieškinio pagrindo antros dalies, susijusios su klaidingu pažeidimo sunkumo ir trukmės įvertinimu	II - 3090
Ginčijamas sprendimas	II - 3090
Šalių argumentai	II - 3090
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 3091
— Dėl pažeidimo sunkumo	II - 3091
— Dėl pažeidimo trukmės	II - 3095
Dėl antrojo ieškinio pagrindo trečios dalies, susijusios su tuo, kad lengvinančių aplinkybių atžvilgiu netaikytos gairės	II - 3096
Ginčijamas sprendimas	II - 3096
Šalių argumentai	II - 3096
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 3097
Dėl antrojo ieškinio pagrindo ketvirtos dalies (kuria remiamasi tik byloje T-49/02), susijusios su tuo, kad Komisija nepateikė motyvų dėl baudų apskaičiavimui nustatytos pirminės pagrindinės sumos	II - 3099
Ginčijamas sprendimas	II - 3099
Šalių argumentai	II - 3099
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 3100
Dėl bylinėjimosi išlaidų	II - 3101